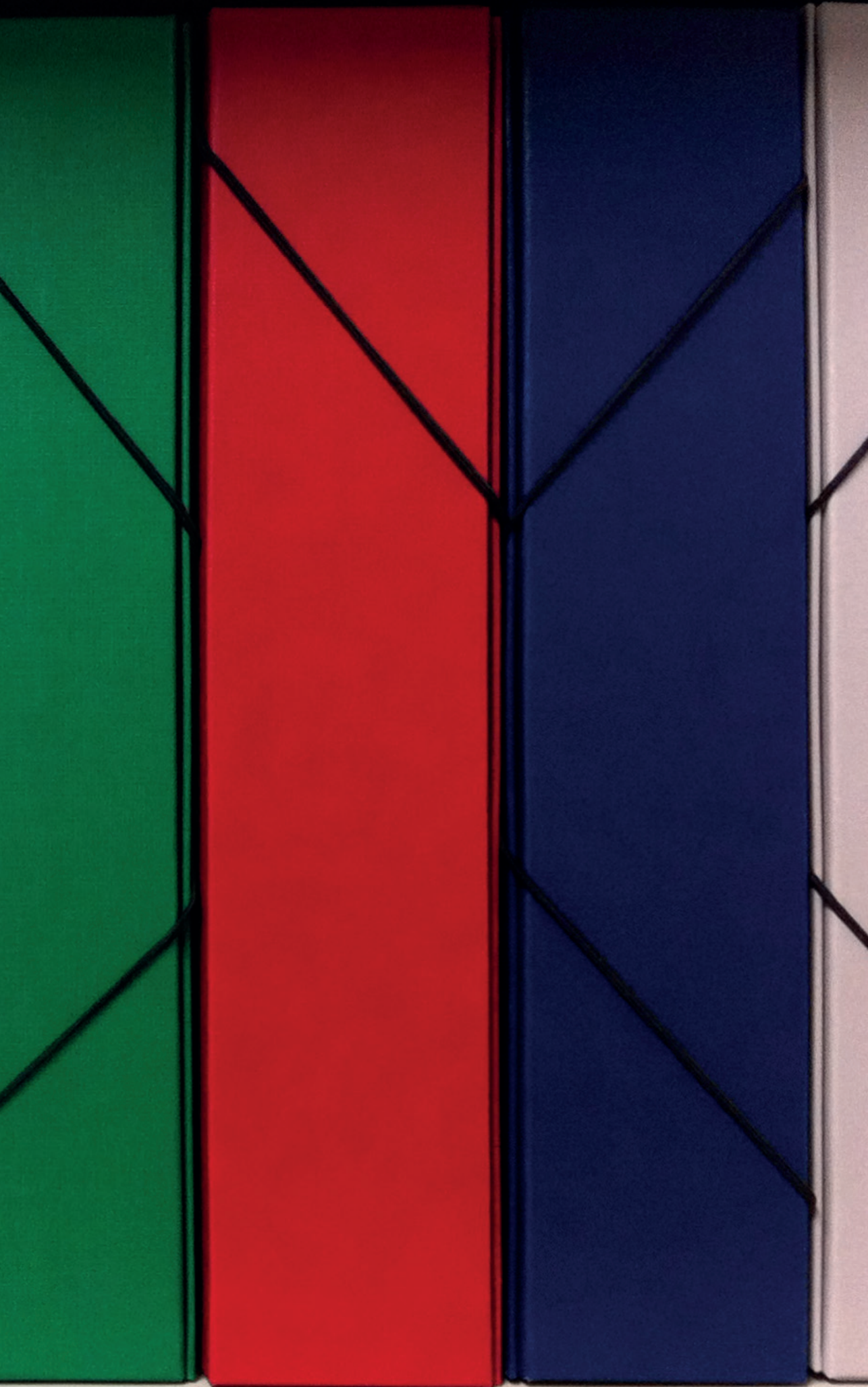

N. 26

ARTS . PENSAMENT I LITERATURA

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 26 2012

Sumari

Editorial	3
Pensament	4
St. Jordi 2012. Primers premis Escola Avenç	7
St. Jordi 2012. Primers premis Escola Ramon Fuster	20
St. Jordi 2012. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	33
Arts Plàstiques 2012. Primers premis Escola Avenç	55
Arts Plàstiques 2012. Primers premis Escola Ramon Fuster	56
Arts Plàstiques 2012. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	57

La crisi com a oportunitat educativa

Introducció

El context de crisi que ens ha tocat viure ens pot dur a instal·lar-nos en uns estats d'ànim poc propicis a l'optimisme i situar-nos en sentiments propers al desànim o a la inacció. Sobretot perquè no es tracta, només, d'una crisi econòmica, sinó que va molt més enllà: és una crisi de valors, sistèmica, una crisi del model de societat.

Ens diuen que, en sortir del túnel de la crisi, moltes coses ja no seran iguals a com les hem conegut fins fa ben poc temps. Diferent escala de valors, diferents models d'organització social, revisió dels sistemes polítics democràtics, diferents models econòmics.

No tot això ha de ser negatiu. De fet, seria bo que aquesta crisi servís per adequar les societats i les persones a uns valors més humans i sostenibles en àmbits com l'educació, la política, l'economia, la feina, el consum, la solidaritat...

Es diu sovint que tota crisi ofereix també una vessant d'oportunitats i de possibilitats que, si se saben llegir i aprofitar amb lucidesa, poden propiciar que sortim de la crisi millors que no pas hi hem entrat.

Quins serien els elements a tenir presents per convertir la crisi en oportunitat?

Qualitat

La qualitat educativa és l'element primordial que mai no ha de quedar compromès; és la clau de volta que aguanta l'edifici educatiu. Quan parlem de qualitat no ens referim només a bons resultats acadèmics, que també, sinó a tot el conjunt de facetes que conté el concepte de qualitat: coneixement i seguiment dels alumnes, harmonització de l'exigència i l'ajut, fluïdesa en la relació amb les famílies, foment del pensament crític, bona gestió dels recursos...

En aquests moments de crisi severa, les administracions estan aplicant uns ajustos que poden malmetre aquesta qualitat: més alumnes per classe, més hores de classe per als mestres... El nostre compromís ha de ser capgirar aquests aspectes potencialment negatius i neutralitzar-los o convertir-los en positius de manera que, al final, en surti incrementada la qualitat.

Aquest increment s'ha de recolzar, en bona part, en la capacitat emprenedora que ens ha caracteritzat històricament i que, més enllà del fet que es proposi com a assignatura, és el millor mitjà per transmetre-la als nostres alumnes.

Ètica i Solidaritat

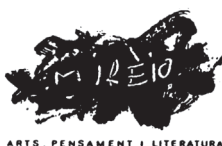
En aquesta crisi, massa cops hi trobem a faltar comportaments ètics. No ens podem permetre que els nostres alumnes ho vegin com un estat de normalitat, impossible de canviar. Els hem de fer veure que, sense actituds ètiques, anem cap al desastre com a societat.

El valor de la solidaritat, sempre important, és, doncs, en aquests moments, indispensable. En el nostre cas, la crisi no pot ser un aturador dels projectes de solidaritat que tenim endegats, principalment amb l'Escola Especial Bellaire i amb el Centre Ocupacional Els Xiprers, que acullen infants i persones amb autisme o greus trastorns de la personalitat. No són projectes conjunturals o tàctics, sinó un signe d'identitat i una manera de ser. La millor manera d'educar en la solidaritat és exercint-la.

Conclusió

Cadascú s'ha d'enfrontar a la crisi des de la seva responsabilitat individual i social. La millor manera és procurar fer una feina ben feta. Si tots ho fem així, no només alleugerim les nostres dificultats i eixamplarem els nostres horitzons, sinó que donarem un bon exemple als nostres fills i alumnes.

Fundació Collserola

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

El pensament crític

Enguany, hem començat una nova experiència de debat, Reflexions a l'escola, que vol ser el nou punt de trobada entre família i escola per parlar i debatre sobre temes relacionats amb l'educació i la societat.

La primera edició d'aquesta nova proposta va tenir com a tema "El pensament crític". En la seva presentació, en Ramon Pecanins, president de la Fundació Collserola, va destacar com n'és d'important que, en moments de crisi com l'actual, ens aturem a endreçar i a estimular el pensament i, alhora, demostrem que no ens rendim, que intentem millorar, que busquem l'oportunitat que s'amaga darrere de la crisi.

Famílies i escola, va afegir, hem de trobar eines per poder oferir-les als nostres fills i alumnes; el pensament crític, n'estem convençuts, és una d'aquestes eines.

La primera conferència va anar a càrrec d'**Antoni Puigverd**, escriptor i periodista. A partir del títol ENSENYAMENT. ADDICCIÓ AL DESASTRE?, Puigverd ens va exposar la seva visió, no massa optimista, de la situació actual de l'ensenyament.

Per fer-ho, va desgranar-la en 26 punts a través dels quals va fer una radiografia de la societat actual; de l'impacte que hi han tingut les noves tecnologies; de la situació de l'educació, una illa immòbil enmig d'una societat en canvi i moviment constants; del desconcert dels mestres, el pensament seqüencial dels quals xoca amb el pensament simultani dels adolescents, avesats a fer moltes coses alhora; de la pèrdua d'autoritat d'aquests mestres; de la vulnerabilitat i la fragilitat d'aquests joves, als quals hem sobreprotegit i aviciat, que tenen una manera diferent d'entendre la realitat, no lineal, immediata, sense esforç...

Per Puigverd, la primera cosa que cal fer és tornar a posar el docent al lloc del docent, amb autoritat, i l'aprenent al lloc de l'aprenent. A partir d'aquí, les possibles solucions no poden ser generals; al contrari, han de ser minimalistes, han de buscar el detall de cada escola i de cada zona, han de trobar la manera de tornar a engrescar els adolescents i, sobretot, la manera d'ajudar-los a descobrir que tenen ales i que, per tant, poden volar.

Per a la segona conferència, ens va visitar el periodista **Iñaki Gabilondo**. Amb la seva conferència sobre LA MAR D'INFORMACIÓ, ens va proposar de seguir-lo a través d'una història no articulada feta a partir de petites bengales.

Per Gabilondo, vivim moments de gran confusió, en què tenim accés a gran quantitat d'informació i, precisament per aquest motiu, el que més escasseja és la informació. Hi ha una barreja de realitat i ficció, davant la qual la gent ja no reacciona com abans. Els mitjans de comunicació, afirma, gestionen el nostre dret a la llibertat d'expressió i a la llibertat d'informació i, per tant, són servidors públics amb una gran responsabilitat i compromís social. Això, però, s'ha anat oblidant perquè ja no es reclama res. És vital, va afirmar, que recuperem les regnes de la nostra vida, que ens en responsabilitzem i que, per tant, tornem a reclamar.

La crisi que estem vivint no és només econòmica sinó que es troba en molts àmbits diferents i prové d'un sol pensament: els diners manen. Aquest model es troba, també, entre els joves. Ho volen tot, ara i aquí i de forma fàcil. Nosaltres, mestres i periodistes, malgrat ens sentim impotents, amb el nostre model, hem de lluitar-hi en contra. Hem d'avisar-los que no poden permetre's un món només de consumidors; que cal que s'impliquin en l'aventura col·lectiva de saber què passa i per què passa.

En moments de desconcert, va afirmar, cal veure què hi ha d'estable enmig de tanta inestabilitat i agafar-se a les veritats immutables de, per exemple, la decència, la dignitat, la consciència... D'aquesta manera, podrem ajudar-los a pensar i a defensar-se, si no, se'ls enduran com si fossin fulles.

És, també moment, va recordar, de reactualitzar la política perquè la democràcia es pugui fer forta davant el poder dels mercats. I va alertar que el corrent que actualment l'està menyspreant és terriblement perillós.

P E N S A M E N T

La tercera conferència fou a càrrec de **Vicente Verdú**, també periodista. Si, durant molts anys, anar A CONTRACORRENT era sinònim de contracultura, de revolució, tot això, amb el neoliberalisme, s'ha anat diluint. S'han desfet les masses, unides per un ideal, i s'han debilitat els moviments en contra del capitalisme. Al mateix temps, s'ha produït la 3a revolució industrial, que es basa en les relacions humanes a través de les xarxes socials. La vida ja no és un projecte únic, com abans, ja no hi ha una sola utopia sinó diferents projectes individuals. El fet d'anar a contracorrent ja no es fa en grans riuades sinó en petits corrents, en petits projectes que es fan i es desfan.

Vivim immersos en una crisi. I aquesta crisi, podem parlar d'una 3a guerra mundial, afirma, està provocant moltes víctimes civils les quals, expulsades del món laboral, no troben la manera de tornar-hi i queden abocades a la pobresa. Tot això genera una gran sensació de caos, de desconcert, de falta d'utopies, de preguntes sense resposta... Al mateix temps, la democràcia, tal i com l'hem entès fins ara, està en crisi ja que s'ha demostrat incapaç de controlar el mercat.

En aquesta situació, què ens pot donar ànim? Per Vicente Verdú, el fenomen de les interrelacions socials. Del poder de coneixement que ens donen les noves tecnologies... De la sensació, cada vegada més forta, de ser un de sol i de saber moltes més coses i més ràpidament que no pas sabien, gràcies als llibres, al s. XX.

Els joves d'ara aprenen en forma de mosaic, tenen molts punts d'atenció, moltes superfícies diferents... En conseqüència, la societat es basa en el saber de la multitud en oposició al saber d'un líder. Es treballa en xarxa, com un cervell col·lectiu format per molts cervells connectats. Encara no sabem cap on ens portarà tot això. Hi ha, però, una gran quantitat d'idees, encara no definides, que estan bullint i que fundaran un nou món. No sabem, encara, com serà; sí que sabem que haurà de ser més humà, més empàtic, més solidari, més cooperatiu, amb més interacció i intercanvi d'idees.

Finalment, a l'última conferència, vam poder comptar amb el filòsof **José Luis Pardo** per parlar-nos de LA FORMACIÓ DEL PENSAMENT CRÍTIC, una qüestió paradoxal i difícil de resoldre ja que implica ser crítics i qüestionar l'autoritat de qui ens està formant sense deixar, però, d'obeir. Per desembolicar la paradoxa, cal diferenciar dos aspectes: d'una banda, la formació i/o educació; de l'altra, l'ensenyament i/o la instrucció.

En el primer cas, va explicar, ens referim al procés de socialització i culturització a través del qual aprenem a ser de la nostra comunitat. Aquest procés comporta certa coacció; la família, els amics, els mitjans de comunicació... tots tenen un component coercitiu que acceptem perquè la nostra aspiració a pertànyer a un grup és bàsica: ens protegeix de les inclemències d'un món ple d'adversitats. Ho fem implícitament, sense pensar-hi, a partir de la pràctica.

El pensament crític, per tant, difícilment hi encaixa. Poden sorgir preguntes, però només com a vehicle per reafirmar seguretats. Una sola pregunta de veritat, faria caure l'estructura o, almenys, la faria quedar entre parèntesi. Fer-se preguntes de veritat sobre les coses per conèixer-les i veure que són com són i que, per tant, es resisteixen a les nostres necessitats, a les nostres voluntats, etc. és el que fan els filòsofs i aquest és, per Pardo, el puntal del pensament crític.

Quan parlem d'ensenyament, parlem del que passa dins de l'escola, que és lliure ja que no existeix cap pressió per aprendre. Aquesta llibertat, però, és difícil perquè requereix un esforç cap a la veritat que obeeix a lleis diferents de les nostres. A més, si arribem a descobrir-les, aquestes lleis, aquesta veritat no té perquè ser ni consoladora ni reconfortant. Al contrari, pot resultar amarga i terrible.

Res no desenvolupa més el pensament crític, afirma, que aprendre geometria, matemàtiques, mètrica... Perquè són el que són i no depenen de les circumstàncies. Amb el temps, s'ha posat de relleu que el pensament crític pot generar la pressió de la cultura sobre la societat, de l'ensenyament sobre l'educació. Hi ha, a més, una dimensió del pensament crític que, per la seva naturalesa, no es pot institucionalitzar. La filosofia, per exemple, una disciplina que només pot subsistir com a crítica de la cultura ja que la veu com una cosa que es pot qüestionar i canviar.

Sant Jordi 2012

L'elefant polit

Hi havia una vegada un elefant que era molt net. Un dia mentre caminava per la selva es va trobar el seu avi que s'estava pintant la cara i l'elefant es va tacar i es va enfadar molt i se'n va anar a dutxar-se. Va sortir una altra vegada i es va trobar el porc i li va dir vols jugar amb mi i va dir, no gràcies que estic massa net i sense voler el va esquitxar de fang i es va enfadar molt. Quan va tornar a sortir de casa no es va trobar ningú i es va posar a plorar i esperava els seus amics i no venien i es va avorrir. Quan van tornar els amics els va dir si podrien jugar amb ell i així va descobrir que el més important és divertir-se.

Elisabeth Cao Calvo
1r de primària

Els amics estranys

Hi havia una vegada un mico que tenia un peu molt gros.

Li pesava tant el peu que quasi no el podia moure. Un dia es va trobar amb un elefant que tenia una mà molt grossa i li va dir si volia ser el seu amic. Ell li va dir que sí. Tots dos van caminar fins un arbre. Van mirar si hi havia algú i es van trobar un tigre que tenia la cua molt llarga i sempre li trepitjaven la cua i es va fer amic dels dos animals. El mico li va dir al tigre que amb la cua llarga es podia penjar pels arbres. El tigre li va dir a l'elefant que podia fer els forats més grans amb aquestes mans tan enormes. L'elefant li va dir al mico que amb el peu gran podia moure els arbres per agafar plàtans. Els tres s'ho van passar tan bé junts que es van fer molt amics.

Iker Sol Capdevila
2n de primària

La perla brillant

Em dic Anna i visc a la Cerdanya a la muntanya. M'encanta passejar pel bosc, sentir el cant dels ocells i donar de menjar als cavalls. També m'agrada muntar-los. Avui al matí m'he llevat molt de pressa, m'he begut la tassa de llet amb cereals, m'he vestit, m'he posat les botes i he anat a la quadra on hi ha la meva egua, la Toca. El meu avi, el propietari de l'hípica, em va dir que me la regalaria. He agafat el cubell del menjar, li he donat i en un moment ja estava a sobre del llom de la Toca. Li he donat un copet i s'ha posat a caminar. Quan hem arribat al bosc he començat a sentir el soroll dels ocells.

M'he allunyat cada vegada més fins que m'he perdut. S'ha fet fosc i he anat a parar a una casa abandonada. He tingut molta sort, ja que sempre porto alguna cosa de menjar. Després de menjar he emprès el camí de tornada. Com que és la tardor, el terra està ple de fulles. Entre aquell munt de fulles ha brillat alguna cosa. He descavalcat la Taca i he apartat les fulles fins que he trobat una perla brillant. No era igual que les altres, brillava molt. No sé per quin motiu de la perla ha aparegut un dimoni. Al mateix moment, la Taca i jo hem aparegut en un bosc molt diferent del que estàvem. Els arbres estaven cremats, totes les flors i herbes pansides, era un bosc molt espès. La Taca i jo hem començat a caminar i al meu davant ha aparegut el mateix dimoni d'abans i m'ha dit:

- Tu has agafat la perla, doncs ho has de pagar! I ho pagaràs vivint tres anys aquí i el teu cavall morirà!

- No ho pot fer això! He suplicat.

Al cap d'un moment m'he trobat al llit de la meva habitació. Tot havia estat un somni!

Adriana Corbera Serrajordia
3r de primària

La història imaginària

Aquesta història és de dos nens, l'Anna i en Joan. En Joan tenia 11 anys era el més llest i el més valent però no tenia imaginació. En canvi l'Anna tenia 8 anys era la més divertida i la més xerraire i tenia molta imaginació.

Un dia estaven passejant i l'Anna va dir:

- Oi que la imaginació és molt divertida?
- Que va, és per a nens petits- va exclamar en Joan.
- És clar que no! Algun dia et salvarà la vida- va respondre enfadada l'Anna.

Tots dos van tornar cap a casa, van sopar i van anar al llit. El dia següent el Joan es va despertar i es va trobar al mig del bosc. I va dir:

- Que estrany! Jo ahir no estava en el bosc. I ara què? Vindrà un llop i em perseguirà?

I així que ho va dir tenia un llop que el va començar a perseguir. Al cap d'una estona va trobar una cova i s'hi va quedar a dormir. El dia següent es va despertar i tenia l'Anna al costat, però seguia a la cova. I li va preguntar:

- Què fas tu aquí?
- És el teu somni germanet i volies que vingués- va dir l'Anna.
- El meu somni dius? O sigui que puc fer el que sigui?- va preguntar en Joan.
- Sí, és la imaginació, però ara treu-nos d'aquí que vull esmorzar, d'acord?- va dir l'Anna.

I així és com el Joan va saber que la imaginació no és només per a nens petits.

Prisca Oleart Rabanal
4t de primària

Jo, un gra de sorra

Jo sóc un gra de sorra que sempre he viscut al fons del mar, observant algues marines, roques i estrelles de mar. Els peixos que m'envolten són de tots colors: blaus, vermells i grisos grocs...

Les onades m'han arrossegat, fins que a la platja m'han portat i, al cap d'uns quants anys, una màquina m'ha agafat. M'ha portat a un taller ple d'olles amb condiments i allà m'han transformat en un líquid barrejat amb substàncies de colors que m'han donat un to blavós.

També m'han escalfat en un forn a mil cinc-cents graus, on m'he fos de seguida amb tres segons de vida. Després m'han donat forma de copa per a brindar i m'han deixat una estona per tornar-me sòlid i refredar.

M'han posat en una caixa amb tot de copes molt iguals i he arribat a una botiga plena de vidres i molts plats. Al cap d'uns quants dies algú m'ha comprat i tot portant-me a casa seva, en un calaix m'han guardat. A l'hora de sopar m'han agafat per a brindar i jo he relliscat i al terra m'he trencat. Després m'han escombrat i a la paperera m'han llençat, amb tot de vidres molt trencats, de colors grocs i blaus.

Altres cops m'han portat a aquell taller on m'havien fabricat, i ara que m'he trencat, m'han tornat a transformar.

Clàudia Pardo Costa
5è de primària

Mai deixaré els contes

- Hola, em dic Diana i tinc 69 anys. Visc en un poblet de la muntanya. En el poble em coneixen com la bibliotecària jubilada perquè fa dos anys que em vaig jubilar. Encara recordo quina en van fer els llibres quan ho van saber...

Tot va començar l'agost de 2011 quan em van anunciar que em podria jubilar l'any següent. Els llibres ho van sentir i van pensar que em quedaria un parell o tres anys més. Però no va ser així, vaig decidir acceptar la proposta. Quan els ho vaig explicar, els llibres no em van creure. Finalment em vaig posar seriosa i els vaig dir:

- Em jubilaré l'any vinent i prou, la decisió ja està presa! I me'n vaig anar a casa.

L'endemà, quan vaig anar a la biblioteca, semblava un dia normal, estava tranquil·la, com sempre, els llibres ben posats, bé, com cada dia. Però quan se'm van acostar una colla de nens i nenes de primer... Em van dir que cada vegada que obrien el conte, les lletres s'ensorraven fins al final de la pàgina abans que poguessis llegir la paraula. Els vaig demanar que agafessin un altre conte i que jo intentaria assabentar-me de què passava. Es veu que no volien que els deixés i que estaven en vaga. Vaig demanar que aturessin la vaga. I vaig pensar una solució. Vaig pensar durant setmanes i vaig trobar la solució. Se'm va acudir que cada dia de l'any vinent explicaria un conte a una classe d'alguna escola perquè així mai deixaria els contes, però no seria la bibliotecària del poble.

Fins i tot ara, que ja fa dos anys que em vaig jubilar, segueixo explicant contes! Ja es pot dir: Mai deixaré els contes!

Ainet Vila Parramon
6è de primària

Una altra guerra, una altra pèrdua

El soldat, ben armat,
surt corrents contra el vent,
ell té por, tremola i plora,
però sap que no funciona.

Al seu costat els altres resen
o alguns es rendeixen,
una bala els travessa
mentre l'altre els espera.

Cauen un, dos i tres
ell ja ho sap, no quedarà res,
el soldat no mira enrere
ja sap el que li espera.

Es col·loca amb l'arma al terra,
apunta i aguanta,
fins que passi un enemic,
i que acompleixi el seu desig.

El soldat es queda al terra,
té una picor que el desespera.
El fred l'envaeix
un altre cop el mateix.

El soldat al final mor
ja no sent ni ràbia ni amor,
veu com passen els seus dies
i se'n va cap al messies.

En el búnquer dels salvats
tots acaben congelats,

SANT JORDI '12

de la llista que els espera
una llista que és eterna.

Una llista amb els caiguts
d'un combat tan absurd.
L'almirall sense detalls
explica als familiars:

Han caigut amb honor
lluitant sense temor,
no han patit molt de dolor
estan en un món millor.

No ploreu famílies tristes
tots sabem que era possible,
i els que els troben a faltar
tampoc cal abandonar.

Les famílies es retiren
reflexionen i expiren,
altres ploren i s'abracen,
però tots ho saben, és hora d'anar-se'n.

El soldat al terra mort
una pluja el fa fort.
però ell veu la foscor,
ningú no ha passat aquella por.

Joel Adan Jiménez
1r de secundària

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

El meu color

El meu color preferit és el **blau**,
blau com el mar **tranquil**,
tranquil i espès com **l'oli**,
l'oli, nascut d'una **olivera**,
olivera vella i **sàvia**,
sàvia per l'experiència de tota **una vida**,
una vida per **compartir**,
compartir i fer de cada moment una **alegria**,
alegria plena de riure i **tendresa**,
tendresa com la que ens dóna **l'àvia**,
l'àvia que ens ho dóna **tot**,
tot com la immensitat **del cel**,
el cel groc, rosa, vermell i **blau**,
blau és el meu color preferit.

Gina Cahís Raga
2n de secundària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

De Sant Celoni als Encants

Era un dia assolellat d'hivern d'aquells que, si no fos pel vent, semblaria ben bé d'estiu. Havia quedat amb unes amigues per anar a Les Glòries i així poder comprar alguns regals, però encara quedava una hora ben llarga i em vaig deixar caure pels Encants. Feia anys i panys que no hi anava i em va sorprendre trobar que tot continuava igual. La gent anava amunt i avall, badant, remenant i preguntant pels productes que s'oferien. Rius de gent que recorrien els passadissos estrets i una remor trencada pels crits dels venedors: "Aquí tot, *barato! barato!*".

Se'm va ocórrer buscar un llum per a la meva tauleta i en vaig veure un de formes modernistes que em va fer el pes, però, finalment, no ens vam posar d'acord en el preu. Vaig continuar caminant, deixant-me endur per l'encís del mercat, fins que em vaig trobar remenant una enorme muntanya de llibres vells i plens de pols. Un d'ells em va cridar l'atenció, estava folrat amb una roba de color marronós, que probablement poc tenia a veure amb el seu color inicial. Era una enciclopèdia d'estudiant, d'aquelles que s'utilitzaven en l'època franquista. Duia una dedicatòria enigmàtica: "El teu company en l'últim viatge. Et recordarà sempre. Ramon G 06/01/60". Els ulls em van continuar lliscant per les pàgines, cada cop més encuriosits i sorpresos. Fins que vaig topar amb un fragment que deia: "*Como protesta contra la política extremista de la República, prodújose el 18 de julio de 1936 un gran movimiento nacional para restaurar las esencias del pueblo español.*" Una manera ben singular d'explicar la història, vaig pensar.

Sense adonar-me'n havia passat una bona estona, només em quedaven uns quinze minuts per arribar a Les Glòries, així que ràpidament vaig tancar el llibre. Però, quan em disposava a retornar-lo a la pila de llibres, vaig veure una mena de paper esgrogueït que en sobresortia. Semblava una pàgina mal plegada. Vaig tornar a obrir-lo per deixar-lo tal com me l'havia trobat, però aquell full no era pas una pàgina de llibre, sinó un tovalló esgrogueït d'un bar, "Casa Almirall", on hi havia unes quantes frases escrites. Les vaig intentar llegir, però no vaig entendre res de res. La tinta s'havia deteriorat força i, a més, les frases no tenien cap mena de sentit: "Tot a punt: dia de reis". I repetia fins a cinc cops: "En Quico no arriba". De sobte, amb una lletra trencada deia: "L'han mort, l'han mort, a Sant Celoni" i, finalment, "*dieron muerte*". Me la vaig tornar a llegir, però tot continuava sense tenir sentit. Sense saber per què aquelles frases em van sacsejar i vaig demanar al botiguer el preu del llibre. Em va respondre: "Pensava que ja te l'havies acabat i que no el compraries pas. Dóna'm... 10 euros." No vaig gosar discutir el preu, li vaig donar els diners, em vaig guardar el llibre a la bossa i vaig sortir ràpidament d'aquell laberint de passadissos, perquè arribava tard al bar on havíem quedat.

Però jo ja no estava per compres i, amb l'excusa que no em trobava gaire bé, vaig acomiadar-me ben aviat de les meves amigues. No parava de donar voltes a aquell curiós tovalló: "Quico, Casa Almirall, Sant Celoni..." Quan vaig arribar a casa, la

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI '12

curiositat em va envair i vaig començar a buscar informació sobre qui era aquell Quico a qui alguns “*dieron muerte*” i què tenia tot allò a veure amb el meu nou llibre. Només tenia un nom i potser el dia i l'any que va morir. Tot i això, amb una breu cerca al Google va ser relativament senzill trobar qui era aquell home. El seu cognom era Sabaté i era un militant anarquista que es va convertir en el màxim exponent de la guerrilla urbana antifranquista. Ara bé, continuava sense veure clar per què aquell tal Ramon l'estava esperant, a més no entenia què feia allà amb el llibre obert i com es va assabentar de la mort de Quico. Vaig seguir buscant informació durant uns dies i després de llegir alguns llibres sobre el tema, vaig saber nous aspectes de la vida de Quico Sabaté i, sobretot, el seu darrer viatge en tren, greument ferit, fins a Sant Celoni, on acabaria trobant la mort. Potser aquest era el viatge a què es referia Ramon G en la dedicatòria. No podia anar més enllà.

Les festes de Nadal estaven a punt d'acabar-se, ja era 6 de gener, dia de Reis. Aquell matí, sense saber encara per què, vaig agafar la meva bossa amb el llibre a dins i vaig anar a fer un tomb pel barri del Raval. Caminant pels seus carrers sentia crits i xivarri, fins que sense adonar-me'n em vaig trobar plantada davant del bar “Casa Almirall”. Sentia una immensa emoció que m'empenyia a entrar-hi, i així ho vaig fer. Un cop dintre vaig buscar una taula que quedava resguardada de les mirades de la gent i vaig treure el llibre i no vaig poder evitar d'imaginar-me Ramon G assegut en una d'aquelles taules. Vaig agafar un tovalló i vaig escriure Quico Sabaté, Ramon G i el meu nom, Irene C. Encara que jo, al contrari que el Ramon, no esperava ningú. Vaig fixar la vista en un extrem de la barra on hi havia un llum modernista que il·luminava la sala; al seu costat, un home llegia *La Vanguardia*. De sobte, ho vaig entendre tot. Vaig sentir com un calfred em recorria tot el cos.

Segurament, l'autor de la carta, en Ramon, havia quedat amb ell perquè havia acabat de preparar la missió que tenia planejada fer a Barcelona. Segur que no es coneixien i l'enciclopèdia era el senyal acordat prèviament. És possible que algú llegís també *La Vanguardia* a prop seu. Vaig entrar a l'hemeroteca en línia del diari, dia 6 de gener de 1960, i allà hi era, a la portada: “*Las fuerzas del orden público dieron muerte ayer al famoso bandolero Francisco Sabater Llopard.*” Per fi, vaig aconseguir lligar tots els caps d'aquell enigma, però tot i això sentia una profunda pena que m'estrenyia l'estómac.

Vaig posar el tovalló dins del llibre. Tres noms, tres vides, dins un tovalló. Però jo aquell dia tenia un altre viatge a fer. Com cada any havia quedat per anar a dinar a casa del meu avi. Viu a l'Hospitalet, ben a prop del carrer Xipreret, on havia viscut en Quico Sabaté. Des del replà de l'escala ja sentia l'olor dels canelons. Vaig somriure, la taula ja estava parada i al meu lloc hi havia un gran paquet embolicat amb un paper blavós. Ràpidament el vaig obrir, era un llum modernista com el que havia vist uns dies abans als Encants.

Elisenda Freixes Còrdova
3r de secundària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Que tingui un bon dia i un bon viatge

PAM! El meu cos colpeja la carretera. Crits d'esglai. Vidres trencats. Sang taca l'asfalt. No em noto el cos. De sobte, tot és blanc.

Em trobo en un túnel fosc i humit. Al fons, una llum l'il·lumina tímidament i decideixo córrer cap allà. Em torno a notar el cos, estrany, però me'l noto. Quan ja sóc més a prop, m'adono que hi ha un home assegut en una cadira vella de fusta. La llum tènue que es desprèn de la làmpada deixa veure el rostre d'un home d'uns 25 anys i els seus 3 pírcings.

- Bon dia. Sóc Carles Cerber. El tiquet, sisplau.

- Quin tiquet? On sóc?

- Ves per on, tothom fa sempre les mateixes preguntes. Algun dia podríeu variar, que així se'm faria una mica més amena la jornada. Busca a les butxaques dels teus texans.

Regiro les butxaques, tot i que no recordo haver-hi guardat cap tiquet. Sorprenentment, hi trobo un paper blau, rebregat. Li dono el paper, sense mirar de què es tracta.

- Endavant, que tingui un bon dia i un bon viatge.

- Però de quin viatge em parla?

S'ha esfumat, veig que torno a estar sol. No sé quina hora és. Miro el rellotge i m'adono que no avança; s'ha aturat ja fa estona. Faig unes passes i, de sobte, unes portes de vidre s'obren aparegudes com del no-res per deixar-me entrar.

És una sala espaiosa, tota plena de mobles entapissats d'un color grana. Sembla treta d'una pel·lícula, del luxe que se'n desprèn. Al fons de tot, darrere un escriptori més gran que ella, una dona de mitjana edat em mira amb posat alegre i rialler.

- Bon dia. Per tal d'elaborar la seva biografia necessitem que ompli aquesta fitxa amb les dades que se li demanen, si és tan amable.

"El Sr. Marc Pons i Serra ha mort el dia 23 d'abril de 2012, a l'edat de 32 anys, d'un impacte mortal de cotxe i moto". Costa d'assimilar. El cap em dona voltes, i milions de records se succeeixen sense ordre. Jugant amb un amic al pati de l'escola, la meua pua rasant la guitarra component cançons que només jo escoltaria, estirat a l'herba als primers sols després de l'hivern, prenent un got de cer-

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI '12

vesa ben fresca per fer passar la calor de l'estiu... Després em veig al menjador de casa triant el color de la plastilina, quan aquesta era la decisió més important que havia de prendre. De lluny sona la melodia melancòlica de *Blue Raincoat*, de Leonard Cohen. I la meva família, records dels Nadals que passàvem junts i dels moments a la platja, on corriem i rèiem i així se'ns passava el dia.

- Es troba bé? Vol que l'ajudi?

- No cal, gràcies.

Omplo el formulari ràpidament i, quan acabo, el lliuro a la dona riallera.

- Moltes gràcies. Segueixi per aquesta porta. Que tingui un bon dia i un bon viatge.

M'adono que comença a ploure a bots i barrals, però no porto cap paraigües a sobre. De cop, entre la densa pluja apareix un taxi i hi pujo.

- Bon dia, sóc la Carunta. Bé, això de bon dia, amb el xàfec que està caient... Miri les vistes sobre el llac. Amb aquesta pluja, el paisatge té un encant especial.

I efectivament, el lloc era espectacular, com tret d'una aquarel·la de Winslow Homer. De sobte, m'adono que no he dit a la tal Carunta on hem d'anar i, malgrat això, ella ho té claríssim. Una mena d'enigmàtica terrassa de bar apareix davant nostre.

- Sembla que ja hem arribat. A veure el taxímetre... Doncs serà una moneda justa, sisplau.

Crec que no porto diners a les butxaques, però les regiro nerviós buscant una moneda. Màgia: hi és i la hi dono. No es tracta d'una moneda normal; està abonyegada, rovellada i té un forat al mig. Espero que l'accepti.

- Perfecte. Que tingui un bon dia i un bon viatge.

Quan ja sóc a la terrassa del bar, busco una taula buida i m'hi assec. Davant meu, aquelles espectaculars vistes sobre el llac. Continua plovent, però el porxo del bar em resguarda de la pluja. Em fixo en la taula: unes tovalles blanquíssimes i una senzilla i delicada orquídia en un gerro al centre exacte de la taula. No sé què he de fer o si espero algú.

- *Buenoz díaz. Me jamo la Juani. ¿Qué quiere tomá?*

- Doncs voldria un te i una pasteta, sisplau.

SANT JORDI '12

- *Pué ora mizmo ze lo traigo.*

“Sra. Pilar Ferrer i Costa”, diuen per uns altaveus. Dues taules més enllà, una senyora molt ben vestida s’aixeca, la Juani li assenyala unes portes corredisses i la senyora desapareix enllà.

- *Su tesito y su bollo. Creo que ze lo podrá tomá antez de que le jamen. Pero no ze atonte, que hoy van mu depriza. Ze ve que aquí no hay crizi y no han recordado ná de ná. Ezto no es como ahí abajo ¿no? Zi disen to’s que eztá mu mal por ahí. Yo mientras me den lo mío, ya toy contenta. Que me quiten lo bailao, digo yo. Zi ya lo dise mi Rosario, qu’el horno no eztá pa bollos. Pero mira, nueztro horno zí que funciona y aquí tiene los bollos...*

“Sr. Marc Pons i Serra”, criden ara els altaveus.

- Moltes gràcies pel te i la pasteta. Sembla que no m’ho puc acabar.

Mentre m’aixeco, la Juani assenteix i m’assenyala les portes.

Vaig creuar aquelles portes. Del que vaig trobar a l’altra banda podeu imaginar, podeu somniar, però ningú, ni tan sols jo, us en podem dir res. Que tingueu un bon dia.

Mar de Pablo Miró
4t de secundària

ARTS . PENSAMENT I LITERATURA

La fada i el seu ruquet màgic

Fa molt temps en un país molt llunyà hi vivia una fada amb el seu ruquet màgic. Un dia la fada se'n va anar a passejar amb el ruquet. El ruquet era petit però la fada no ho sabia. La fada el va cuidar amb molt d'amor.

Van passar uns anys i el ruquet va créixer. Un dia per la televisió van anunciar que hi hauria una competició de ruquets i la fada hi va apuntar el ruquet. Quan va arribar el dia el ruquet ja estava preparat i van anar a la competició. Va començar la competició, el ruquet va córrer molt i va guanyar.

I van viure molt contents.

Ane Iñiguez Peral
1r de primària

La Biblioteca encantada

Hi havia una vegada un nen que es deia Àlex i una nena que es deia Carla. Un dia l'Àlex i la Carla volien anar a comprar un llibre a la biblioteca i tots decidits se'n van a la biblioteca. Quan estan a la biblioteca la Carla va veure un llapis que es mou, després una goma que esborra sola i li diu a l'Àlex:

- Àlex mira! Ohhh és una biblioteca encantada!

Els dos li diuen al pare:

- Pare, pare mira!

Quan mira, tot es queda paralitzat.

- Aquí no hi ha res- contesta el pare.

Quan el pare se'n va, els dos van a veure la biblioteca i es comença a moure tot per tot arreu. Els llibres volaven, les gomes saltaven... i els dos intentaven parar-ho però no podien i al final a l'Àlex se li va acudir una idea a la boja: que tenia una xarxa i li va dir a la Carla que tragués la seva i entre els dos ho van parar tot i es van poder comprar un llibre nou.

I finalment se'n van anar a berenar i després van començar a llegir.

Helena Ventura Miró
2n de primària

El sol, la pluja i els núvols

Hi havia una vegada, un poble molt petit on sempre hi havia sol.

Una tarda tranquil·la, alguna cosa va començar a enfosquir el cel. De cop i volta, van començar a caure petites gotes d'aigua. I després va començar a ploure molt. Era la pluja. Volia quedar-se en aquell poble perquè li agradava molt i molt.

- Ep! Pluja, què fas? – Li va dir el sol.

- Em vull quedar en aquest poble. – Va respondre la pluja.

- Què dius ara! – Li va dir el sol. – Aquí hi estic jo!

La gent del poble mirava el cel estranyada i deien que allò era molt estrany. Però de cop, amb els núvols de pluja i el sol, es van començar a fer clarianes.

- Pluja mira això! – Li va dir el sol.

- Sí! – Va dir la pluja. – I si ens quedem així? – Va proposar.

- Bona idea! – Va dir el sol.

I així, en un poble on hi havia sol, ara sempre hi ha clarianes.

Mauro Armengol Vázquez
3r de primària

La Lluna és valenta

Hi havia una vegada, quan es va crear el Big Bang, el Sol que estava refredat i quan esternudava en sortien meteorits i anaven cap a la Lluna. Però, com sempre, la Terra que era una heroïna, va salvar la Lluna d'aquells meteorits. Va salvar la Lluna tantes vegades que la van anomenar Heroïna del poble (Univers). I la història continua així, i així cada any la nominaven com a la millor heroïna. Abans era Saturn, l'heroi, i molt enfadat va tirar la medalla del millor heroi al terra. Llavors va tramar un pla malèfic per tornar a ser l'heroi d'aquell poble un altre cop. El Sol es prenia una medecina antiesternuts, però Saturn li va canviar per una poció per fer esternuts forts i va dir:

- Adéu heroïna "La Terra"! I va riure...

Llavors, al matí, el Sol es va prendre la poció sense adonar-se'n i va fer un esternut tan gros que tots van tenir por. I després, la Terra estava tan fluixa que no el podia parar i li va dir a la Lluna:

- Salva't Lluna, per a què no corris perill!

I la Lluna va contestar:

- No! No et deixaré aquí! Tu m'has salvat moltes vegades. Ara em toca a mi salvar-te a tu!

Llavors la Lluna va anar cap al meteorit i va intentar xocar contra ell perquè es fes miques i va funcionar.

Però la Lluna va sortir ferida i la van portar a l'hospital. Va anar-hi Saturn i va dir:

- Ho sento molt, Lluna. He estat jo qui ha provocat tot això i abans era jo l'heroi i en veure la Terra triomfant m'ha agafat enveja.

Llavors la Lluna es va recuperar, van perdonar Saturn i ho van arreglar tot.

Roger Guillén Creus
4t de primària

La meva àvia

Quan jo n'era petit,
la meva àvia m'agafava
i amb els seus ulls com la nit
un conte m'explicava.

Murs que parlen,
d'històries de por,
coses que t'agraden
i altres que no.

Juguem a l'uno?
Juguem a l'oca?
Juguem amb el canó?
Deia la seva boca.

Bona cuinera era,
amb els seus macarrons
la baba se'm queia
i tacats els pantalons.

Sempre la meva àvia,
quan jo estava adormit,
amb carinyo ella venia
i em portava al meu llit.

Òscar de Jesús Ruiz
5è de primària

Hola avi C/ Cel estelat, 7

Hola avi,

D'aquí poc farà 9 anys que vas marxar. Em van dir que havies marxat al cel sense maleta ni diners. Primer m'ho vaig creure perquè no tenia ni tres anys. Després vaig preguntar per tu i em van dir que no tornaries mai més. Em vaig quedar molt trista però vaig pensar que sempre estaràs al meu costat. Ara que sóc més gran he entès d'aquella malaltia que et vas morir que es diu càncer. Cada any l'àvia et fa una missa el dia que et vas morir. Saps què? Tens tres néts nous. Es diuen Anna, Ramon i Bernat, i són fills del Xavi. Em pots dir la teva adreça? És que no sé on ets i voldria parlar amb tu. Recordo molt poques coses. El que més recordo és que em cantaves una cançó que es deia "la Maria de les trenes". Estàs bé? Nosaltres sí però et trobem molt a faltar. Hi ha algú conegut amb tu? Tens telèfon mòbil? Hi ha alguna manera de contactar amb tu? Si n'hi ha alguna la pots fer servir perquè jo pugui parlar amb tu? T'envio aquesta carta al lloc on crec que sempre has estat. Cel estrellat, perquè una estrella sempre em pica l'ullet, i 7 perquè és el número de la sort.

Maria Reinon Roig
6è de primària

L'intercanvi

El matí del 29 de gener de l'any 2432, un equip de científics va descobrir que al planeta JX-83 hi vivia una espècie semblant als humans, però de color verd, pudents i amb cua. Feien uns tres metres d'alçada i tenien una tecnologia molt més avançada que la dels humans. Els humans hi van enviar una nau pilotada pel comandant Aitor Menta per investigar, però van deixar de rebre comunicació quan la nau va ser atreta per la gravetat del planeta. El comandant es va trobar atrapat a la seva nau, sense poder-hi fer res. Cada cop era més a prop i va poder veure pistes d'aterratge sota seu. Quan va aterrar, els alienígenes el van portar a un laboratori.

Tot allà era enorme: la llitera sobre la qual el van estirar, les taules... No el van tractar malament, li donaven fanta per beure (increïble) i molt de menjar; tot servit, és clar, en plats i gots enormes. A canvi, els alienígenes li van fer confessar qui era, d'on venia i per què havia vingut. Els va dir com era la Terra, quina tecnologia tenien els humans... Els alienígenes van decidir enviar una nau a la Terra per investigar.

Mentre, a la Terra, uns dies després de perdre el senyal del comandant Aitor Menta, van detectar una nau desconeguda que penetrava a l'atmosfera, i van donar ordres d'atacar. L'alienígena es va adonar que tres naus enemigues el tenien rodejat. Semblaven molt més perillosos del que havien dit al seu planeta, així que va decidir abandonar la nau. Va escapar amb el seient propulsor i de seguida va obrir el seu paracaigudes. Va caure en un lloc misteriós. Hi havia una espècie vegetal semblant a la dels arbres del seu planeta, però el tronc era marró, no groc, i les fulles eren verdes, no blaves. A més, tot al seu voltant era molt petit.

"És un planeta estrany", va pensar. De sobte es va apropar una forma de vida desconeguda. Era peluda, amb la llengua penjant de la boca i anava a quatre grapes. "És estrany. És això un humà?". Mentre hi pensava, l'ésser pelut li va llepar el peu movent sense parar la cua. Per si de cas, l'alienígena va treure el seu arc làser i el pelut se'n va anar corrents. No era un humà. Li agradava aquell animal. Però el més urgent era trobar un lloc segur perquè els humans el devien estar buscant. A més, necessitava fantar-se com fos, si no moriria en quatre hores.

Però, on podria trobar fanta? Només veia una mena de riu fantós, ple d'un líquid transparent i incolor. Va veure un altre animal, aquest cop més petit, però igual de pelut. Era blanc i va anar fent saltets fins al riu. Va començar a beure i semblava que li agradava. Llavors l'alienígena va pensar que potser li trauria la set i va començar a beure. Dit i fet. "És fred i refrescant. Sembla que hidrata bé perquè noto el mateix que quan bec fanta". Ara ja podia continuar.

SANT JORDI '12

Mentrestant, el comandant Menta havia trobat un forat que havien fet els ratolins i va escapar del laboratori. Era molt arriscat, perquè els ratolins tenien la seva mida i eren molt ràpids, però va tenir sort i no se'n va trobar cap. Va anar a parar a un carrer ple d'alienígenes que es movien volant gràcies a una roba especial. No el veien, era massa petit. De sobte, un ocell gegant blau que semblava una barreja de colom i rata va aparèixer del no-res directament cap a ell. Si no espavilava seria el seu dinar. En aquell moment, el ratolí propietari del túnel va sortir pel forat corrents i, per sort, l'ocell va decidir menjar-se el ratolí. Tot això estava passant prop de les pistes d'aterratge i el comandant podia veure les naus des d'on era. Al costat d'on l'ocell es cruspia el ratolí, hi havia una tenda de roba. El comandant va veure un alienígena bebè que era més o menys de la seva alçada. Va anar a la secció de roba de nen i va agafar un vestit volador talla Xmini, la més petita de totes. Amb aquesta roba es va costar a la seva nau sense que ningú sospités res. Va pujar-hi i va fugir del planeta. Quan va ser fora de l'atmosfera va prémer el botó d'hiperespai i en una milionèsima de segon es va trobar a l'exterior de l'atmosfera de la Terra.

En entrar al planeta, es va espatllar el motor i va caure a tota velocitat. Menta va prémer el botó de fre d'emergència i finalment va aconseguir aterrar en un bosc. Va intentar comunicar amb la base secreta del desert Mediterrani, però no arribava cap resposta. Va agafar un subfusell làser i una llanterna i va sortir de la nau amb l'esperança d'arribar a algun lloc on hi hagués aigua i població. Va veure unes petjades de peus molt grossos i al costat petjades de gos. Va seguir-les molta estona.

Mentrestant, l'alienígena era al costat del riu guardant aigua a la seva sabata gegant per al llarg viatge que l'esperava. Va notar que se li acostava alguna cosa. Es va girar i va veure corrents cap a aquell el pelut que abans havia espantat i que era tant simpàtic. Continuava amb la llengua penjant, quin animal més estrany! No es cansava mai de moure tant i tant la cua? Ara que el veia de més a prop, va adonar-se que s'assemblava força als gossaures del seu planeta, però molt més petit. El minigossaure va beure aigua al seu costat, ben tranquil, com si ell no hi fos.

De sobte, tots dos, animal i alienígena, es van posar alerta. S'acostava algú que intentava caminar sigil·losament, però sense èxit. L'alienígena va treure l'arc làser i el minigossaure amb les orelles ben dretes va amagar la llengua i va ensenyar unes dents que feien por. Van veure un animal que li recordava l'humà amb qui havien experimentat al seu planeta. L'Aitor Menta apuntava l'alienígena amb el subfusell làser i l'alienígena apuntava l'Aitor Menta amb l'arc làser.

SANT JORDI '12

- Què vols de la Terra?
- Investigar. I tu, com vas escapar del meu planeta?- va preguntar l'alienígena.
- Agafant la meva nau. Mira, te la deixo per a escapar i tu em deixes passar.

L'alienígena va assentir i va guardar l'arma.

Menta va guiar l'alienígena, amb el gos al seu darrere, cap a la seva nau i junts la van arreglar. Al cap d'unes hores, l'alienígena va abandonar el planeta Terra amb la promesa de deixar els terrícoles tranquils. El gos va fer un gest a l'Aitor Menta com si volgués que el seguís. Van fer uns quants quilòmetres i van arribar a Barcelona i...

- Álex, desperta! Has d'anar a l'escola, vinga, que ja és dilluns!
- Quin pal, anar a l'escola!

Álex López González
1r de secundària

Recordes?

Era un dijous de maig. Jo estava preparant les coses per marxar a treballar. Entrava a les onze. Va ser llavors quan vaig rebre una trucada. Qui podia ser? Vaig saber la resposta fàcilment en sentir aquella veu dolça i serena, ara més vella, de la meva mare. Feia temps que no parlava amb ella. Des de la mort del pare, ara fa un any, ens havíem distanciat bastant. Encara que me l'estimava molt, es notava la tensió entre nosaltres cada cop que ens vèiem o parlàvem. No sé com vam arribar a aquesta situació.

En fi, la qüestió era que trucava per anunciar-me una decisió. Una decisió que em va deixar de pedra: volia vendre la casa del camp, la NOSTRA casa del camp on havíem passat amb el pare els millors estius de la meva vida, el lloc que m'havia vist créixer... La mare em va dir que no hi havia discussió possible, que no canviaria d'idea. Després, va proposar-me d'anar-hi aquell mateix cap de setmana per recollir les coses abans de la venda. Jo, per una banda, no volia anar-hi perquè no hi tornava des de l'últim estiu amb el pare, però per altra banda volia dir-li adéu per últim cop a aquell lloc. Vaig dir que sí. I em vaig acomiadar d'aquella veu dolça i serena, ara també més orgullosa.

Dissabte al matí, molt d'hora, passava a buscar la meva mare i posàvem rumb cap a l'autopista. Seguia igual que anys enrere: baixeta, cabells negres, amb els ulls verds i un somriure perfecte, tot i que ja se li notaven els seus setanta-cinc anys en les marques de l'edat. Jo, en canvi, amb els meus quaranta-set anys, seguia essent la fotocòpia del meu pare: rossa, ulls de color mel i alta com una torre.

Vam arribar a casa després d'un viatge silenciosos. Mentre la mare preparava el dinar, jo parava la taula del jardí, al costat del vell roure. Després de dinar, vam començar amb la recollida. La mare, de sobte, va trencar el gel. Em va ensenyar l'antiga torradora, aquella que va cremar-se quan jo tenia cinc anys, incendiant tota la cuina, i que va obligar-nos a passar la nit en un hotel. Em semblava increïble que encara recordés aquell dia. Més tard, vaig ser jo qui va descobrir un altre record enterrat: l'hamaca gran que tantes nits ens havia aguantat als tres, mentre ens passàvem hores i hores mirant les estrelles. Vam seguir rememorant moments, i cada cop em sentia més còmoda amb ma mare. Quan el sol es començava a pondre, vam sortir al jardí. Vam seure al vell gronxador i vam parlar de tot allò que ens preocupava, del pare, dels vells temps... Records, més records. Vam anar fins al llac, darrere de casa, i allà vam veure la petita barqueta de pescador que el pare va construir l'últim estiu.

SANT JORDI '12

–“Recordes?” –li vaig dir a la meva mare.

Un somriure li va omplir els llavis, deixant veure aquelles dents perfectes i blanques, i una llàgrima, la que havia reprimat tant de temps, va caure galta avall. La vaig abraçar fort, molt fort, i vaig començar a dir-li tot el que recordava d'aquell moment. Recordo els meus fills, corrent pel jardí, i el meu pare fent els últims retocs a la barca. La mare i jo preniem el sol, i el meu marit jugava amb els nens. De cop i volta, el pare va dir que ja estava llest i va convidar-nos a fer una volta pel llac. La barca era massa petita per a tots, va bolcar i vam anar tots a l'aigua. Quin riure! El pare semblava realment un nen petit.

A l'hora de sopar, la mare i jo vam parlar com feia temps que no parlàvem. No estàvem tenses, ens enteníem. Vam decidir quedar-nos la casa, era massa important per a nosaltres com per vendre-la. L'endemà, quan tornàvem a casa, em vaig adonar que aquell cap de setmana no només havia servit per conservar una casa plena de records, ens havia tornat a unir a la mare i a mi.

Maria Laiglesia Samaniego
2n de secundària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Cadàver exquisit

Veia cares amb intenció ineludible
Somreia als miralls del saber simètric
Portava l'angúnia del record a l'home
Separava quadres encriptats d'agonia

Observava l'angoixa de les bèsties
Esbombava les sabates reprimides
Torturava coneixements peculiars
Bordejava els camins impossibles

Pescava espurnes meravelloses
M'aixoplugava en postals del passat
Reprimia, llegint, els anhels de venjança
Recordava, ajagut, ombres de blat

Recreava, orgullós, moments màgics
Amagava lluny el jardí dels somnis
Marcava en un bosc un estiu ja subtil
Embogia del passat surrealista.

Jofre Bagan Bautista
3r de secundària

El violinista a la finestra

Dominique caminava a pas lent. Aquella nit, freda i buida, l'acompanyava en el seu camí a casa. La nit parisenca s'obria pas entre els últims rajos de sol que queien en l'horitzó.

El vent gronxava les branques dels arbres obligant les seves fulles a entonar estranyes melodies acompanyades d'un xiuxiueig. Els núvols s'arremolinaven en el cel creant una capa de pluja. Aviat van aparèixer els primers trons d'una llarga tempesta.

Agafat al seu violí, Dominique recorria els carrers de Montmartre camí a casa. Allà es trobava. Primer carrer a l'esquerra.

La vella i ruïnosa casa s'alçava, desafiant, al final del carrer. Resistia el pes de la pluja que colpejava la seva atrotinada teulada. Il·luminada per l'únic fanal, la casa romania en alt, malgrat la seva llarga vida. Dominique va entrar a casa. Havia estat un dia esgotador. Fora, les gotes de pluja queien tallant l'aire com esmolats ganivets.

La xemeneia brillava càlida. Esperant al seu costat, la vella i còmoda butaca en què havia llegit tants llibres.

Per la finestra es podien veure petites gotes de pluja que relliscaven fins a desaparèixer. Dominique va treure el cap per la finestra. La nit era obscura. No es veia ningú al carrer. Entre les ombres, els ulls brillants d'un corb es van creuar amb els seus. Estava posat a l'ampit de la finestra de la casa del davant. La finestra era oberta, el vent havia mogut les cortines. Era el primer cop que en Dominique veia senyals de vida en aquella casa. Sempre havia estat abandonada.

El corb, espantat per la pluja, va entrar a la casa. Dreta, al costat de la finestra, va aparèixer una silueta. La tènue llum del fanal no li deixava veure amb claredat de què es tractava.

Els trons se sentien cada cop més a prop. Un raig va partir el cel i va il·luminar la silueta per un instant. Li va semblar veure una dona que el mirava dolçament. Ell li va fer senyals. Ella es va quedar immòbil.

Dominique no podia dormir. La bella dona l'havia deixat desconcertat. Mai no havia sentit res semblant. Va agafar el violí. Es va asseure a l'ampit de la finestra i va començar a entonar una melodia. El silenci de la nit es va omplir de color. Els sons emergien de les cordes com un ocell disposat a volar. Cre-

SANT JORDI '12

uaven l'aire acompanyats d'un xiuxiueig del vent en direcció a la casa veïna. La tempesta amainava amb la música com si d'una fera es tractés. Dominique va acabar la seva cançó. L'alt nivell de concentració li havia produït una grata sensació de plaer. Van passar uns minuts abans que obrís els ulls i aixequés la vista. Allà seguia ella, observant-lo.

Dominique la va contemplar durant una estona, aguantant la seva mirada. Una mica d'aire va tancar les seves cortines. Dominique va romandre tota la nit vetllant la finestra de la bella dona. S'havia enamorat.

Totes les nits, Dominique mirava per la finestra. Ella sempre l'esperava quieta, dreta, desitjant que comencés a sonar la música. Llavors ell agafava el seu violí i entonava la mateixa melodia una i una altra vegada, fins que una mica d'aire tancava la finestra. Així van passar llargues i plujoses nits de festeig, fins que Dominique va decidir anar a visitar-la i demanar-li matrimoni.

Va sortir de casa. Havia clarejat, era un dia assolellat. La felicitat envaïa el seu cos i li impedia caminar amb normalitat. La malaptesa dels seus peus el va fer relliscar diversos cops fins a creuar el carrer.

La porta de la casa era oberta, per la qual cosa Dominique va suposar que la seva enamorada l'estava esperant al mateix lloc on ho havia fet durant tot aquest temps, a la finestra del primer pis. Va pujar lentament, intentant controlar les seves emocions. Va arribar a una estança obscura. Al costat de la finestra es podia distingir la silueta de la seva estimada. Es va dirigir cap a ella. Es va aturar just al seu darrere. Ella va seguir immòbil. Dominique va obrir la finestra deixant que hi entrés una mica de llum. Allà, on hi hauria d'haver la seva estimada, només hi havia un vell maniquí que li hauria servit com a model a alguna costurera en el passat.

Dominique caminava lentament. Al seu cap ressonava la seva melodia, colpejant-li els timpans i fent-ho insuportable. Es descomponia per dins. El seu cos ploràner i capcot recorria els carrers, deambulant. No podia deixar de pensar-hi. Recordava la dona que estimava i que en realitat mai no havia existit.

El cel es va cobrir de núvols. El vent va començar a bufar més fort. Les aigües del Sena colpejaven les barques, formant grans onades i remolins. Dominique, embrancat en el seu sofriment, va abandonar la seva vida, va abandonar la seva música, va abandonar el seu violí i la seva estimada. Es va llançar a l'enfurismat riu i morí. El vent i el riu portaren el seu cos a través de tot París, amb la seva música, cap a l'oblit.

Eduard Felip de Temple
4t de secundària

L'eruga trista

Hi havia un vegada un eruga que tenia tres germanes i menjaven fulles i fulles. Però un dia les tres germanes es van convertir en papallones i l'eruga no es va convertir en papallona. Van passar estacions i estava trista, i llavors va ser tardor, va ser hivern, primavera i estiu, i llavors una nit d'estiu se'n va anar a dormir i es va convertir en papallona, i no se'n va adonar i es va despertar, i es va adonar que ja tenia ales i va començar a donar voltes i voltes pel cel i va ser feliç per sempre més.

Martí Vinyeta Ramis
1r de primària

Un cel amb llàgrimes de records

Hi havia una vegada un nen que estava mirant pel balcó a la nit. Va cridar:

- Mama, mama! Què són aquells puntets blancs que hi ha al cel? Si els miro em recorden moltes coses, són com llàgrimes de records. Són tan brillants i tan bonics, m'agradaria veure'ls de més a prop.

- Però fill, aquells puntets blancs estan a l'espai exterior i tu encara no pots anar a l'espai exterior. Quan tinguis més anys podràs fer-te astronauta.

L'endemà vaig anar a l'escola i la professora em va ensenyar a multiplicar. Van passar molts i molts anys i quan ja era gran em vaig fer astronauta per veure què eren aquells puntets blancs. Quan vaig arribar a la Terra vaig dir:

- No són puntets blancs ni llàgrimes de records! Són estels!

Vet aquí un cel fosc, vet aquí un cel clar que aquest conte s'ha estrellat.

Max Olivé Baixeras
2n de primària

La flauta màgica

Hi havia una vegada un nen que es deia Josep i tenia una flauta màgica. Vivia amb el seu avi en una vella granja a dalt d'una muntanya.

Un dia es va adonar que la flauta màgica podia fer créixer el blat de moro i les papaies i també que les gallines ponguessin ous.

Un dia ventós, el vent va arrencar la flauta de les mans d'en Josep i va volar muntanya avall. I ja no creixia el blat de moro, ni les papaies i les gallines ja no ponien ous.

Un bon dia, en Josep va decidir anar a buscar la flauta. Per això va baixar la muntanya però no la va trobar. El que sí va veure va ser un ós! Primer es va espantar però després es van fer molt amics. Aquell ós el va ajudar a trobar la flauta i en Josep i el seu avi van estar molt contents i van viure molt millor.

Adriana Piera González
3r de primària

Un regal que mai no oblidaré

El meu cor anava a mil per hora
els meus ulls eren taronges acabades de collir,
i el meu somriure era immens.
Unes gotes blaves d'alegria queien dels meus ulls,
vaig entrar en un somni ple de ninotets.

Al mig una boleta blanca com la neu
i petita com boletes de llana començava a llepar-me
tenia uns ulls brillants com les estrelletes en el cel.
El seu cor va tocar el meu
i vaig sentir un sentiment que mai no oblidaré.

Bet Rosell Cortadellas
4t de primària

Una poció màgica, sense fer màgia

22 d'octubre de 1890

Hola! Estic aquí, a la meva habitació, estudiant. Sabeu, m'estic avorrint. Fa hores i hores que estudio però no acabo d'entendre la lliçó que ens han ensenyat avui al matí. Em dic Albert, tinc 11 anys, no tinc amics i encara no sé què vull ser de gran. Faig 5è, tot i que hauria de fer 6è. He repetit curs. No és que sigui especialment bo, en el tema de les notes. Les àrees que m'agraden menys de totes són les ciències i les matemàtiques. No és perquè no estudiï, sinó perquè per molt que ho faig no aconsegueixo aprendre'm la lliçó. Ja n'estic fart!! I, a més, la mare diu que fins que no m'apregui tota la lliçó de físiques no em deixarà sortir a jugar. És injust!!

23 d'octubre de 1890

L'altre dia, quan passava per davant la botiga nova del costat de casa, vaig veure un cartell on hi deia: "poció màgica per a pujar les notes!!", i vaig entrar a comprar-ne un pot. Aquesta tarda m'ho he pres, però no he notat res de nou... Potser l'efecte només funciona per als exàmens?

25 d'octubre de 1890

Avui al col·legi m'ha passat una cosa increïble! Crec que he contestat totes les preguntes del control de físiques bé! Pot ser que la poció màgica funcioni?

27 d'octubre de 1890

Tots els exàmens m'estan anant prou bé i començo a millorar amb el tema de les notes. La poció màgica funciona! Fins i tot començo a tenir amics. Un d'ells és el fill de l'encarregat de fer la poció màgica de la botiga del costat. Es diu Emil. Cada dimarts anem a jugar al parc i també repassem els exàmens.

30 d'octubre de 1890

Avui, he preguntat a l'Emil si em podia dir el secret de la poció. Una resposta així no m'he l'esperava. Al principi s'ha posat una mica nerviós però després m'ha contestat: "Només... només és aigua amb colorant". Aleshores no he sabut què fer, si posar-me trist o content. He decidit posar-me content, al cap i a la fi, pensant que era màgica m'he esforçat al màxim i he aprovat la majoria dels exàmens. I, a més, ja sé què vull ser de gran!

2 de maig de 1946

Bé, acabo d'obrir el diari de quan jo era petit. Tinc 65 anys i sóc físic i matemàtic. Com jo dic "no consideris l'estudi com un deure, sinó com l'oportunitat d'endinsar-te en el meravellós món del saber". I recordo quan era petit i vaig endinsar-me fins que vaig ser gran; però això ja és una altra història...

Laura Díez Salvatierra
5è de primària

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

L'abisme

Segurament aquest títol us ha sobtat una mica, però ara sabreu perquè.

El protagonista d'aquesta història es deia Àlex i tenia tretze anys, vivia a Massachusetts amb la seva germana petita i amb els seus oncles. Tan sols feia un any que l'Àlex i la Margaret, la seva germana, vivien a Massachusetts amb els oncles i encara no s'havien adaptat. Vivien en una casa tan enorme que hi havia racons que no havien vist.

L'Àlex només tenia dos amics, que es deien John i Sam i sempre es ficaven amb la seva germana.

Els oncles dels dos germans no és que fossin gaire amables amb ells, però els deixaven convidar cada diumenge a la tarda a amics perquè ells anaven al casino a jugar a pòquer.

L'Àlex sempre acompanyava la seva germana a l'escola i també l'anava a recollir. Un divendres a la tarda, quan l'Àlex va anar a buscar la seva germana a l'escola, va decidir anar a casa per un altre camí per variar la ruta, però en comptes d'anar cap al centre de la ciutat, va anar cap als afores. Va caminar i caminar i es va anar endinsant en una boira grisenca misteriosa, el guiava la curiositat, i no el sentit comú. La boira va anar augmentat fins que costava veure-hi i va arribar a un punt on no es podia avançar més, va mirar a baix i va dir:

- Eco!- i va ressonar deu vegades. La seva germana va arrencar a plorar i plorar.

De sobte, l'Àlex es va adonar d'una cosa molt important, els plors de la seva germana, no ressonaven! Va agafar la seva germana a coll i se'n va anar corrents cap a casa pel camí de sempre. Durant el trajecte va decidir inventar-se una excusa per dir als seus oncles perquè havien arribat més tard que de costum.

Un cop arribat el diumenge, l'Àlex va decidir anar a la tarda a "inspeccionar" aquell lloc tan misteriós. De tants nervis que tenia, l'Àlex no va voler dinar ni beure. Ja era l'hora que els seus oncles anessin al casino i l'Àlex va anar amb els seus amics cap a aquell lloc tan intrigant. Van deixar la Margaret amb la germana del Sam, que feia de cangur.

Un cop els tres nois van arribar als inicis de la boira, es van posar ulleres de natació perquè no els molestés als ulls. Anaven molt ben equipats, portaven: tres cantimplors, tres walkie-talkies, una brúixola i un portàtil! Van arribar al punt on no es podia avançar més i van començar a inspeccionar la zona. Els tres van mirar a baix i no van veure res més que un fons negre. Aleshores en John que era el més bromista dels tres va fer la típica brometa de fer veure que

SANT JORDI '12

es tirava de cap al no res però va relliscar amb una pedra i va caure de veritat! En Sam i l'Àlex no es podien creure el que acabaven de veure i van començar a cridar, i aquest cop l'eco no va ressonar.

Llavors van sentir uns crits que venien de dalt, van mirar cap a dalt i van veure que queia alguna cosa. Al cap d'uns segons aquella cosa va caure sobre uns arbustos i els dos nois van sentir que aquella cosa estava viva i es queixava de dolor, van mirar el que era i... Era el John! El Sam va exclamar:

- John!!! Però, però si havies caigut i ara estàs aquí!- va exclamar. Els tres nois van començar a rumiar i a pensar aquell fet i van arribar a la conclusió que allò era un connector entre la terra i el cel. Van decidir de no explicar-ho a ningú. Els tres amics van anar a casa l'Àlex i allà van buscar per Internet informació sobre aquell lloc tan estrany, deia que aquell lloc era com el Triangle de les Bermudes però a la terra, però en realitat era un... abisme.

Així que si aneu pels afores de Massachusetts i comenceu a veure boira, millor que correu.

Lluís Jiménez Gili
6è de primària

La Palamós

Una vela a l'horitzó, tensada i plena de vent,
roja i oberta sobre el vaixell que se'ns apropa.

És la nostra Palamós.

Navega enmig de la calma seguida per dofins i gavines
i també jo, que amb els meus ulls, només desitjo trobar-la.

Aniria a mil ports amb ella, coneixeria mars freds, blaus i gelats;

mars càlids amb platges blanques i tempestes de pluja i cels vermells.

Donaria la volta al món amb el vent del nord, la Tramuntana, fent via cap a les illes.

Illes de pirates, de tresors, o de somnis impossibles,

l'illa de Mai Més, la de Tortuga o l'Illa Negra.

Però la vela s'allunya a l'horitzó.

I jo... la segueixo des del port amb la meva mirada.

Potser un dia aniré a mar...

Mentre, a la platja, construeixo el meu castell de sorra.

Pol Cantarell Sala
1r de secundària

Cendres

Em vaig despertar després d'un son molt profund sense gairebé recordar quin era el motiu pel qual havia dormit, aquella nit, a casa els avis. Era estrany, no hi dormia gaire sovint, allà. Em vaig llevar i tocant el terra amb només la punteta nua dels dits dels peus, vaig anar, procurant no fer soroll, cap al lavabo. No volia despertar els avis. Vaig tancar la porta amb molta cura i, sigil·losament, vaig obrir l'aixeta de la dutxa. Les agulles del rellotge de paret, penjat sobre el mirall de la cambra de bany, es queixaven que no havien tingut temps encara de girar deu segons que jo ja era sota els efectes d'una relaxant dutxa calenta a bones hores del matí. Va ser aleshores quan vaig recordar que els pares se n'havien anat a Noruega per qüestions de feina durant aquella Setmana Santa. Per això jo era allà, no se m'havien pogut endur amb ells. Ficada en aquella casa, no podia evitar sentir una feble sensació d'estranyesa. Feia temps que no la trepitjava. De tota manera, no volia que em passés desapercebuda aquella bonica sensació d'enyorança. Vaig sortir de la dutxa embolicada amb una de les tovalloles que l'àvia guardava a l'armariet de sota la finestra. Tenia la intenció de sortir d'allà amb la mateixa discreció amb la qual havia entrat però vaig veure que ja no era necessari. Hi havia llum al dormitori dels avis, ja estaven desperts. En sortir del lavabo, els meus peus es van assabentar del fred que feia. Vaig creuar el passadís que separava la meua habitació del lavabo i em vaig escolar amb rapidesa dins el dormitori. Em vaig vestir especialment bonica, era el meu primer dia allà i volia causar bona impressió. Potser pot semblar estrany, però dubtava; m'havia de posar els còmodes texans esparracats i vells que m'havia acostumat a dur per casa? No ho creia. Em vaig adonar que els avis també es van decantar per aquella mateixa opció ja que tots dos anaven mudats amb uns vestits prou elegants. L'àvia en gaudia, qualsevol excusa era bona per arreglar-se però semblava que a l'avi, tot i fer un esforç per no causar-me aquella impressió, no l'havien convençut els arguments de l'àvia. De seguida els vaig saludar amb un càlid "bon dia" que em va ser retornat amb la mateixa calidesa. L'àvia m'havia preparat l'esmorzar i me l'havia deixat en una safata a la taula del costat de la llar de foc. Era encesa. En acabar d'esmorzar, els avis van anar a comprar pa al forn de la cantonada. Em vaig quedar sola a casa. Estava segura que m'aniria bé una estoneta de solitud. De seguida, els meus ulls van anar a petar a la llar de foc. Era bonic veure com les flames envaien, a poc a poc, aquell tronc que, temps abans, havia estat un arbre, havia estat vida i ara restava a la llar de foc sent devorat per aquelles flames golafres que menjaven tot el que se'ls posés a l'abast. L'arbre havia viscut per acabar essent cendres. I observant aquell preciós procés, em vaig adonar de l'anormalitat que la relació d'uns avis i la seva néta fos tan distant. Ara que podia, intentaria apropar-m'hi.

Així que, per començar a complir amb la tasca, vaig ajudar els avis a portar les bosses, ja que havien comprat uns quants queviures més. Vaig ajudar l'àvia a preparar el dinar i l'avi a fer els mots encreuat del diari. Tots dos semblaven complaguts. Jo també. L'avi i jo vam agafar el costum de jugar al "Rabino", un joc de cartes que li agradava molt. Hi jugàvem al vespre, després de berenar, fins poc abans de sopar. Ell n'era un geni, jo estava convençuda que estava aprenent del millor jugador. M'en-

SANT JORDI '12

senyava tots els trucs i, a poc a poc, vaig anar millorant la meua tècnica. Utilitzàvem la mateixa taula on jo esmorzava. La taula del costat de la llar de foc. Aquella llar feia sentir a la casa una mica de calidesa. Sort de l'avi que se n'encarregava. Cada matí, l'avi posava llenya al foc i l'encenia i, a la nit, en treia les cendres i les llençava al rec que passava just per davant de casa.

A mi m'agradava ajudar-lo. Els vespres amb l'avi es van convertir en la meua estona preferida d'aquells dies. Un dia, mentre jugàvem, vaig preguntar a l'avi sobre la seva infantesa. De reüll, vaig veure que somreia. Em va fer seure amb ell al sofà. Em va explicar que ell vivia en un petit poble, Escalona, situat enmig de les muntanyes del Pirineu aragonès. També em va explicar que eren quatre germans i que el seu pare, quan ell era petit, també li explicava històries davant de la llar de foc. En aixecar la mirada, vaig veure com tenia la seva fixada en les flames; gaudia explicant-me totes aquelles coses, i jo gaudia sentint-les. Tots dos somrèiem junts. Era la màgia de les històries dels avis. Explicava aquells relats amb molta intensitat, sonaven molt propers i per això es notava que els havia viscut realment d'aquella manera. Les estones davant la llar de foc es van convertir també en un moment molt anhelat d'aquells dies. Els pares van tornar de Noruega i estava contenta de veure'ls, però em sabia greu deixar els avis. Els vaig anar veient més sovint ja que els pares van acceptar deixar-m'hi anar per Nadal o un parell de mesos a l'estiu.

I vaig anar creixent amb el feliç record d'aquella Setmana Santa.

Un dia, l'àvia va trucar a casa. Jo, tota contenta, vaig respondre al telèfon. És sorprenent com pot canviar l'estat d'ànim de blanc a negre en tan sols dècimes de segon. L'avi havia mort. Sense adonar-me'n, un riu de llàgrimes va rajar dels meus ulls. No m'ho creia. I no va ser fins que vaig tenir l'urna amb les seves restes al davant que em vaig adonar de la gravetat dels fets. L'avi s'havia convertit en cendres, com en aquelles en què es convertien els troncs que ell posava a la llar de foc, com les que s'havien apoderat del meu estat d'ànim. L'avi i aquells troncs, encara que van ser diferents durant la seva estada a la vida, ara, després de ser engolits pel foc i la mort, han acabat sent el mateix, cendres. Eren les mateixes, les cendres que ell llençava al rec que aquelles en què s'havia convertit? No ho tenia clar, perquè a simple vista podien semblar iguals, però d'altra banda, les cendres que l'avi llençava al rec formaven part d'un record feliç, en canvi, les seves m'encongien el cor.

Laura Bielsa Vilardaga
1r de secundària

Les paraules

Soles o juntes,
curtes o llargues...
Una lletra que ho diu tot.
Una cançó que s'encomana.

Alguna et fa tan feliç
i amb d'altres et plora l'ànima.
La primera que diem...
O l'última si algú marxa.

Aquell "hola" que esperem
i "l'adéu" poc desitjat.
Unes les vull molt sovint,
d'altres les faig fora aviat.

Maques que fan créixer el món,
cruels que provoquen batalles.
Orgulloses les del ric i poderós,
humils les del dolor i la gana.

N'hi ha per escriure un somni...
Tan de bo es fes realitat!
Fem fora del diccionari
aquells mots que facin mal.

Marta Rubio Huertas
2n de secundària

Un matí qualsevol

Obro els ulls, encara estic mig adormida. Miro el meu entorn, no sé on sóc, no reconec res del que m'envolta. Des del llit em miro l'habitació on em trobo; té les parets de pedra i poques coses més que una estufa i un armari per desar-hi la roba. Per la finestra veig un gran camp de futbol i a la llunyania un petit poble amb un campanar que toca les nou.

M'incorporo i surto del llit. Avanço descalça fins a la porta i baixo per unes escales que hi ha just al davant. Noto una olor estranya i desconeguda que d'alguna manera em porta records oblidats. En arribar a baix trobo un menjador ample i acollidor, la taula és feixuga i està feta de fusta i l'envolten sis cadires envellides pels anys. Tot està il·luminat amb una gran làmpada que penja del sostre. Em sento perduda i espantada, vull despertar-me d'una vegada d'aquest malson en el qual em trobo.

Entro a la cuina i m'adono que tinc gana, però no m'atreveixo a agafar res. La cambra és petita i està envaïda per la llum que entra per una finestra situada al costat de la porta. Sento bordar un gos, lluny. Al mig de l'habitació hi ha una petita taula amb un gerro que conté unes flors blaves, la seva olor m'envaeix en acostar-m'hi. No sé on sóc i cada cop estic més angoixada.

Surto de la cuina i segueixo buscant alguna cosa, però no sé ben bé què. Veig una finestra i m'hi apropo, a l'altra banda puc observar camps on les ovelles pasturen amb tranquil·litat.

Torno al menjador i m'assec a una cadira. Ara m'adono que fa fred i m'apropro a la llar de foc que hi ha a prop meu. Recordo l'olor que havia notat en aixecar-me i em tranquil·litza una mica en veure que era l'aroma de fusta cremada que envaeix tota la casa.

Sento una veu i me'n torno cap a la cuina però aquest cop hi trobo una dona, està girada i xiuxiueja una cançó mentre prepara alguna cosa. M'hi apropo amb cautela i ella es gira i em dedica un somriure.

- Mare, que t'has pres les pastilles per a la memòria?

Amb una sola pregunta tots els dubtes del meu cap desapareixen, i de cop tot s'ensorra, ho veig tot negre. Però miro als ulls la meva filla i veig que m'estima. I m'adono que no em cal res més per ser feliç.

Anna Badia Martínez
2n de secundària

Intemporaliter

Perquè m'has obert els ulls al veritable univers,
perquè aprecio els somriures que provoques als altres,
perquè sé que mai no em jutges, tot i els teus ulls severs,
estimo totes les coses que m'has donat i m'has pres.

Només quan tu hi ets m'atreveixo a agafar
el llapis i la llibreta que sempre tinc a mà,
només amb tu puc somiar sense contenció:
ets la flama que encén la meva imaginació.

Perquè em fas donar el millor de mi cada dia,
perquè em fas mal i m'explotes fins a l'agonia,
perquè rius amb mi o de mi, però sempre amb alegria,
estimada, ets la meva única companyia.

Ets el meu món, el meu cel i l'harmonia
i, tot i ser el meu infern, sense tu no viuria,
però si després de llegir això encara no ho veus,
poesia, et necessito més del que creus.

Marta Sòria Heredia
3r de secundària

Somriures del món

He descobert el somriure més bonic del món. Està format per dues fileres de dents tan separades que a vegades la saliva s'escorre a borbolls entre elles, tan consumides per les càries que semblen merlets de castells en ruïnes i tan groguenques que sembla que el sol les hagi tenyit. Uns llavis mal tancats netegen els mocs que deixa escapar un nas xato refredat i uns ulls quasi oberts, desbor-den lleganyes. El secret del seu encant s'amaga a les seves galtes. Tocar-les, acariciar-les com es fa amb la mà de l'àvia que tant t'ha donat i et deixa, o amb la mà d'un nadó que acaba de néixer, i és iniciar el sortilegi. Els pòmuls s'encongeixen, les orelles estiren els llavis fins que gairebé es toquen, brillen amb força els ulls i una profunda rialla emana d'una boca ben oberta. Aquest alè d'aire és un huracà d'amor i sinceritat sense màcula. Mai un so tan breu no havia estat més precís, mai una ona tan feble no havia evocat més emoció, ni mai no havia sorgit tanta bellesa del no res. Mai tanta imperfecció no havia resultat tan perfecta. És amor contingut en un alè que només discerneix tendresa. He vist que qui treballa amb ella no dóna, sinó que rep.

He descobert el somriure més sincer del món. Està emmarcat per una cicatriu que, recurrent la part externa de la galta, comença al mentó i acaba al front. Com si els llavis, incapaços de contenir tanta innocència, necessitessin prolongar-se en aquesta extensió vertical. És infància que s'alimenta d'una mirada d'estima. És agraïda, ingènua i curiosa però més que res, contagiosa. Va enganxada a un tirador, a una ampolla-cotxe, a una pilota-llauna o a un tros de carbó amb què pot pintar noms i cors embuixats. Tingues per segur que va dibuixar el meu. Li pertany.

He descobert el somriure més afable del món. És l'amabilitat desbordant d'una boca sense dents i llavis tenyits d'un vermell intens, com la vida fluïnt per la seva sang. És tranquil·litat apuntant entre arrugues després d'una dura vida somrient.

És experiència de cabells blancs enlluernadors. És la mateixa vida, consumint-se, que et convida a gaudir-ne.

He descobert el somriure del món. És de pell i ulls de cafè, té dos o vuitanta anys. Em persegueix, m'envolta i m'atrapa entre verds arrossars i polsegosos cap-vespres de dolços matollars ataronjats. No l'ofega la torrencial pluja de maig, ni l'asseca el cruel sol de març. És perenne, no es marceix. Va a peu, en bicicleta o amb crosses. No té cara però les posseeix totes, és infantil i adulta, és una i n'és mil. És el somriure de l'arrossar, és el somriure de Cambodja.

He descobert, per fi, el meu somriure.

Albert Rivero Farré
3r de secundària

Paraules

Quan haig de pensar
per fer poesia,
quan haig de rumiar
de nit i de dia,
quan haig d'estudiar
allò que diria,
no veig el moment,
no em surt la paraula,
se'm tanca la ment.

Em quedo a la taula,
callat,
i sentint
que, en tota una llengua,
no hagi trobat
el mot encertat,
la frase adequada,
per fer-te saber
allò que jo sento
i que tu sents també.

Guillem Herraiz Pardo
4t de secundària

Simfonia

Des de ben petita havia somiat de ser artista. Sentia una immensa inquietud, com si milions de pastilles d'àcid acetilsalicílic estiguessin en efervescència dins el meu cos. Un impuls constant batejava en el meu interior, provocant un pesigolleig que recorria cada indret de la meva existència i que alliberava espurnes de colors que només jo podia veure. Era un ritme que em controlava i que em demanava que l'expressés d'alguna manera que captés l'atenció de la gent i que no la deixés indiferent. Tenia la sensació que havia de dir alguna cosa al món, però encara no sabia del tot com fer-ho.

Als dos anys, la meva germana gran em va ensenyar a ballar. Bé, en aquells moments no es podia dir que ballés exactament, més aviat em movia lliurement i de manera descontrolada, regida només pels meus sentiments. Ballar es va convertir en el nostre passatemps preferit. Només calia prémer una tecla per crear-nos el nostre propi món, un món on podíem ser qui volguéssim.

Vaig començar a assistir a classes de ballet quan tenia quatre anys, però als dotze anys ho vaig deixar. Ho vaig fer perquè d'alguna manera sentia que no formava part d'aquell món d'elegants gaseles que s'enlairaven amb impressionants salts i suraven en l'aire com si fossin plomes d'exultants cignes. Definitivament, no es tractava d'això. Jo volia expressar al món els meus sentiments d'una altra manera. Així vaig començar a conèixer el meu primer amor: el piano.

Gràcies a uns amics, els meus pares van descobrir una escola de música a prop de l'escola on jo cursava els meus estudis. S'hi accedia per un camí pobrament asfaltat que s'anava desgastant a mesura que s'acostava a l'edifici. Gradualment, la ciutat anava esvaint-se darrere meu i m'endinsava a un bosc d'abundant vegetació. Si paraves atenció, podies escoltar vagament la melodia d'un violí o d'un quartet de flautes dolces que tocaven en perfecta harmonia. El camí desembocava en una placeta on havia una font al mig, i al fons s'alçava un magnífic edifici que semblava una església d'art gòtic. La primera vegada que vaig trobar-me en aquest lloc va ser gairebé per sorpresa, i de seguida vaig quedar hipnotitzada per la bellesa i la serenitat del paisatge. D'ençà que vaig començar les classes de piano, els dies passaven lentament i la meva impaciència augmentava. Necessitava anar a l'escola de música. Era com un oasi enmig de la ciutat, un lloc on podia ser jo mateixa i expressar-me lliurement tocant el piano, on no hi havia prejudicis, on només existíem jo i la música. Només posar un peu en el camí de sorra els sentits em demanaven seguir endavant, observant les plantes d'intensos tons verds que creixien al marge del camí i les flors violetes que traspuaven una olor relaxant, escoltant els ocells cantar acompanyats pels baixos d'un violoncel solitari, apartant les fulles dels arbres que s'interposaven en el meu camí, sentint el riure d'un nen que jugava feliç vora la font. Era un món diferent, una altra dimensió en la qual necessitava refugiar-me de l'estressant ciutat.

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

SANT JORDI '12

Allà vaig descobrir el gran poder de la música. Cada so, cada silenci, cada nota, cada frase, cada melodia, cada peça... Tots els components de la partitura eren percebuts pel meu cervell, que les processava segons com em dictaminava el cor. Pels moviments dels meus dits podia fer sentir a qualsevol persona el que jo desitgés. Podia convertir una peça melancòlica en una d'alegre només modificant alguns aspectes. Hi havia uns llaços invisibles que m'unien estretament amb el bell instrument, del qual no em podia separar. La meva curiositat anava in crescendo. Volia saber més d'aquell món, formar-ne part, així que vaig decidir experimentar amb tot allò que havia après. Les meves improvisacions van ser escrites en partitures que més tard anirien a parar a escoles de música i, poc a poc, a les sales de concert.

Quan vaig fer els 33 anys, però, la meva sort va canviar. Una accident de trànsit va suposar l'amputació de dos dels meus dits, la qual cosa implicava la fi de la meva professió. Sentia una profunda tristesa, com si el cel em caigués al damunt de sobte. No m'ho mereixia, allò. Per què m'havia de passar a mi? La meva única font de vida, arravatada per un maleït succés. Quan tancava els ulls podia veure la meva ànima allunyar-se d'aquest món feixugament, consumida per la depressió i sense sentit de viure, sense objectiu a la vida que complir, sense forces suficients per continuar lluitant. Vaig estar a punt de deixar-me caure en l'oblit i la misèria però, llavors, com si d'un somni es tractés, una melodia familiar va arribar fins a les meves oïdes. Era la neboda dels meus veïns, que començà a tocar una de les meves obres. La música tornà al meu cos, encenent la flama de l'esperit que s'havia apagat per l'accident. Mentre la meva música seguís sonant, jo viuria eternament. Va ser en aquell moment quan vaig decidir seguir endavant i oferir classes de piano particulars. Així vaig tornar a viure les experiències que em van formar com a persona i van constituir els meus records: el meu primer concert, els nervis d'actuar en públic, els aplaudiments, la gratitud... tot allò va tornar a mi, com un ocell que s'escapa de la gàbia que el té pres i torna al cap d'un temps. Emocionada, podia contemplar en altres que jo, amor per la música. Un amor incomprensible per a molts, un amor indispensable per a altres.

Ara, als meus 83 anys, m'agradaria que a través de la música i mitjançant les meves obres, la meva història es rebel·lés als ulls d'un pianista intrèpid que sabés llegir en cada nota les meves experiències i se'm recordés per la meravellosa història d'amor que es teixí entre melodies i el meu cor. Jo vaig deixar evidència de la meva existència: haver format part de la vida dels meus alumnes i els cors que vaig tocar amb la meva música, les llàgrimes que he fet vessar... Tot, absolutament tot, ha quedat i quedarà per sempre. Això, amics meus, és la simfonia de la meva vida.

Paula López Garcia
4t de secundària

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Tempus fugit

“Envellir, morir,
és l'únic argument de l'obra”
Jaime Gil de Biedma

Tenim temps, moments per viure, energia,
tenim pàgines en blanc per escriure,
tenim il·lusió per fer, il·lusió per ser,
però tot passa i al final, què?

Perquè el que ara tenim però no volem
després voldrem però no podrem.
Sempre més, més o una altra cosa
- vull una casa no una rosa!

És per amor o és per enveja?
És quan no es té que es cobeja.
És quan no es busca que es troba
l'autèntic valor d'una hora.

Busco la veritat, els límits de l'univers,
busco compartir, créixer, anar fent,
busco la llum, la fi, la son
i la soledat per moments.

Teníem temps, moments per viure, energia,
teníem pàgines en blanc per escriure,
teníem il·lusió per fer, il·lusió per ser,
tot passa i al final, res.

Gerard Vidal Barrena
1r de batxillerat

L'arbre de la vida

Primavera, 3 anys.

"Cinc pometes té el pomer, de cinc una, de cinc una..."

La innocència i jovialitat de les xiquetes mans de la Júlia em van fer somriure interiorment. La petita seguia a consciència tots els consells que l'avi li donava. Em tractava amb tendresa, emmotllant-me al trosset de terra que seria casa meva durant la resta de la meua vida, procurant que em convertís en una noble i majestuosa olivera, digna d'ella. La petita Júlia era dolça i ingènua. Sentia les càlides puntes dels seus dits acaronent les meves branques encara tendres i immadures, les quals havien de ser fortes i robustes, plenes de vitalitat i adornades amb fulles i fruits més endavant. Ens quedava tant per viure! Ens trobàvem al principi d'un llarg camí, però sabíem que juntes l'aniríem fent a poc a poc, esquivant les pedretes que ens trobéssim, aixecant-nos quan caiguéssim, corrent quan s'aplanés, descansant a les ombres, respirant, cantant, jugant, perdonant, vivint, però sobretot, estimant. Notava que irradiàvem vida i energia, com tot al meu voltant, estàvem esperant el moment per poder explotar la vivacitat que dúiem dintre.

Em vaig gravar a la ment el moment per tenir-lo present sempre en la memòria: el cel era d'un blau immaculat per on els ocells dansaven entonant les seves glorioses melodies, tot honorant la primavera, i les aigües del riu eren llises, parades, perfectes miralls per als núvols que presumits i pomposos s'hi buscaven reflectits. Em vaig quedar cega en entreveure el gran sol que forjava de coure i daurat els camps de conreu, convertint el blat en or i les grans rengleres de vinyes amb flames rogers de foc i espurnes incandescentes. I les flors, tan gracioses i elegants, em conferien el paisatge típic que la primavera ens porta tot convertint el meu voltant en un gegant arc de Sant Martí. Sí, volia viure moltes primaveres com aquesta. Totes, al seu costat.

Estiu, 16 anys.

"I can't get no satisfaction..."

Aquelles carícies de sol, abans agradables, incendiaven ara amb els seus potents rajos les meves joves branques vestides amb petites fulles de color verd maragda. L'aire al meu voltant semblava ser de gran vitalitat i goig, els meus companys començaven a donar fruit, i semblaven absorbir-me la poca energia que em quedava. Per a mi l'aire era sufocant i xafogós, em costava respirar i l'aigua s'evaporava del voltant conferint una imatge quasi desèrtica. La petita i dolça Júlia havia perdut la seva ingenuïtat en entrar en aquesta horrorosa etapa que alguns anomenen adolescència. La seva màgia infantil s'havia esfumat donant pas a un cos ple de pintures i dibuixos descarats, amb orelles que semblaven un colador dels ornaments que hi portava penjant, i un cabell tenyit d'un grana tan potent

que només podia identificar amb l'absolut caos de pensaments i sensacions que deuria trobar-se en el seu interior. Havia canviat les nines per revistes, pinta ungles i barres de llavis; els llaços, per pírcings; els dibuixos, per tatuatges i la meua companyia, per la d'altres que només feien que corrompre el seu caràcter ara ja malmès i perdut, el qual un dia havia sigut afable i complaent. Tot el seu interior bullia com ho feia el meu voltant. L'esclat de l'estiu l'havia fet perdre's en un món d'idees noves i cridaneres on jo no hi tenia lloc. Em quedava un àlbum de memòries dolces d'un ahir i un grapat de somnis sense complir que pensava que s'havien acomiadat juntament amb l'última brisa de primavera. Per dins sagnava per no poder recuperar aquell dolç infant que es passava les tardes a la meua ombra gaudint amb la meua presència i fent-me participar dels seus jocs. Malgrat això, sabia que per arribar a la maduresa la petita Júlia havia de cremar-se amb aquest foc, tan característic de l'estiu. Com la trobava a faltar!

Tardor, 38 anys.

"Petons a la cara, petons a lo front, petons d'una mare, el més gran del món..."

Les llàgrimes de felicitat em rodolaven tronc avall, tal i com ho feien en el seu rostre. Entre nosaltres dos es trobava l'exemple d'un miracle, simplement, una meravella. En el seu ventre es respirava la màgia, la il·lusió, la perfecció, la criatura que feia que la intensitat d'estar junts tornés a aflorar en la meua escorça altra vegada. El meu cor va fer un salt quan el petit Quim es va remoure dins de la panxa de la seva mare. L'havia notat, havia sentit el fruit d'ella amb el meu propi tronc. Ella em mirava i m'acaronava el frust, carícies amb to de perdó per tot el que m'havia fet passar, amb gust d'esperança per poder tirar endavant i olor d'incertesa i plors que el desconeixement i la inexperiència provocaven en ella. Una carícia, mil sentiments. Dos éssers i una història, bé, ara tres.

Les fulles dels altres queien al meu voltant amb un aire de comiat tot teixint una catifa de tons marrons adornats amb diamants formats per les petites gotes de rosada que la nit deixava com a regal inesperat. Jo lluïa el meu millor vestit, tot ple de fruits, les meves petites olives. Eren bones i la Júlia ho sabia, fet que li donava la tranquil·litat que el seu fill naixeria bé. Un ésser gran i captivador perquè els dos havíem madurat junts, units en les penes i les desgràcies, compartint les alegries, alleujant-nos el dolor, refugiant-nos en l'altre, i ara no seria diferent. Jo estaria allà per a ella i la Júlia ho estaria per a mi. Així és com era i com havia de ser. En aquell moment vaig entendre el mot "felicitat".

Hivern, 98 anys.

"Tinc un clavell per tu, que m'han dit que tens pena al cor i tristesa als ulls..."

No tens por, t'ho veig a la cara. Acceptes que s'acosta el final però no veig fosc en els teus ulls. S'hi veu reflectida la tristesa que et provoca marxar, abandonar aquells que tant has estimat, pena en deixar-me i potser incertesa del que vin-

SANT JORDI '12

drà. Saps que les llàgrimes són inevitables, no les amaguis, són la manera que tens de poder expressar el que no pots amb les paraules, el vocabulari del cor, la manera de sentir plena i veritable, deixar-les fluir. Marxes però sé que és un arre-veure, un fins aviat. I finalment em dediques la teva última mirada, el teu últim pols. I si jo tingués un cor fet de fulles estic segur que se m'hauria parat. La neu es troba al meu voltant i la pena m'inunda el cor com la tristesa els ulls. Desitjo que visquis, que m'abracis envoltant-me el tronc, que vinguis a fer-te petons gratuïts amb els teus amors a mitjanit, que em portis el Quim i juguem plegats, necessito que seguis al meu costat i que em parlis, que em sentis, que m'estimis, vull que et quedis amb mi per sempre, que no m'abandonis ni em deixis. Si us plau. Rebutjo sentir el fred de l'hivern a les meves fulles i aquesta tristor ardent a les meves vies. M'has destrossat.

Primavera, 3 anys.

"El nostre jardí és la terra, la terra és la nostra llar, la seva vida és la vida dels qui arribaran més tard..."

En aquest assolellat dia penso en tu i en com la petita s'assembla a la seva be-sàvia. Juga a fer farinetes amb el fang que la suau pluja ha deixat a la base del meu tronc i de tant en tant m'acaricia tal i com feies tu. Les teves mans, els seus gestos, la seva veu, em recorden tant a tu. La seva rialla m'esvaeix la malenconia que m'havia pres i m'integra en el joc de pirates que ella s'ha muntat on formo part d'un vaixell que navega buscant el tresor més preuat de tots. No s'adona, que en totes aquestes riqueses imaginàries que l'acompanyen, els ocells, les flors, el rierol i els camps, la més bella és ella. La gran joia s'amaga a dins seu. I és que la vida és un cicle al qual un s'hi ha d'anar acostumant. El meu tronc ara és fort i sòlid. Les meves fulles són sanes i les meves olives produeixen el millor oli de les seves Garrigues. He crescut, i una part molt important va ser al teu costat. Tot això és gràcies a tu. Sempre estaràs en mi, petita Júlia.

Aina Bisbal Amat
1r de batxillerat

Silenci

Crida la por,
la guerra,
la mort,
Respon el SILENCI.

Crida l'infant,
la fam,
la crueltat,
Respon el SILENCI.

Crida la vellesa,
la soledat,
la tristesa,
Respon el SILENCI.

I en la vella i desgastada partitura,
busco el so de la Pau,
sento la cançó de bressol,
i escolto el cant del vell que acarona la mort.

I en la vella i desgastada partitura
trobo el so del meu cor,
el so del meu violí.

Ramon Bassols Cornudella
2n de batxillerat

Desconcert

El so de les bombolles efervescents era l'únic que s'escoltava mentre tot el que l'envoltava semblava haver quedat congelat. La seva atenció distreta feia que s'es-tigués perdent les paraules del seu acompanyant.

Els ulls immòbils d'Ella, mirant sense veure, el feien sospitar que els seus arguments no eren escoltats, que es trobava davant d'unes orelles avorrides de tanta xerrameca.

Començava a enfosquir i mentre l'un provava de fer-se entendre, l'altra només escoltava l'explosió de cadascuna de les bombolles de la seva tònica. De la mateixa manera que aquesta anava perdent gas, la resta de clients asseguts a la terrassa anaven desapareixent, així com els vianants que transitaven la plaça.

- I bé, què en penses?

- Trobo que es fa tard. Crec que hauria de marxar.- digué aixecant la vista de la beguda i incorporant-se. Tot seguit, començaren les seves passes a ressonar, cada cop més fort, a mesura que s'acostava al carreró.

- Decideixes marxar, doncs, de sobte? Pensava que el problema era dels dos i hem passat la tarda mirant de trobar-hi una solució... Vaja, jo ho intentava mentre tu tenies el cap a un altre lloc, com sempre.

- Ara ho has dit! Era dels dos, però a mi, ara ja no m'hi impliquis més, no en vull saber res! I sí que t'escoltava en començar la tarda... però no entenc per què has de complicar-ho tot cada vegada que hi ha un contratemps!

Dictada la sentència, els dos personatges tornaven a posar-se en marxa. Tot atansant-se a Ella per posar-s'hi al costat, caminaren en silenci mentre deixaven que els seus ulls es perdessin en qualsevol detall d'aquell indret desconegut, defugint així la mirada de l'altre.

Encara que les paraules d'Ella haguessin estat un rebuig, Ell no es plantejava l'opció de seguir camins diferents, aquella nit hostil. La feblesa del desconcert els perseguia per allà on passaven i no semblava que estiguessin apropant-se a un refugi. Mentrestant, ell sentia un pes creixent sobre les seves espatlles, com un dimoni amenaçador, que el feia culpable i responsable, en conseqüència, de la seva desventura i Ella, immersa en un pessimisme propi de Schopenhauer, s'anava bloquejant, alhora que les seves sabates abans inquietes començaven a mostrar-se indecises.

És ben cert que se sentien perduts en un mar que no era el seu, però no tenien més remei que empassar-se la por a la desconeixença que els envoltava i ser efectius i pràctics. Havien de trobar la manera de bescanviar el més aviat possible els bitllets erronis amb què havien arribat a aquella ciutat, on primer haurien d'aconseguir passar la nit.

Patricia Sarmiento Lozano
2n de batxillerat

Arts Plàstiques 2012

Natura morta contemporània

1r de secundària

Maura Serra Carrera
1r Premi

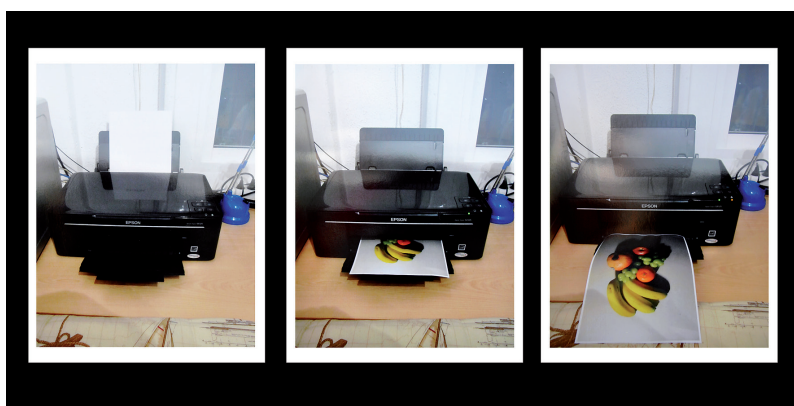
2n de secundària

Paula Parcerisa Rota
1r Premi

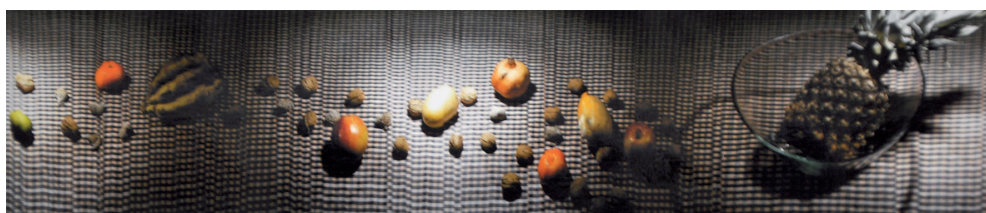
3r de secundària

Marc Berruezo Marcè
1r Premi

4t de secundària

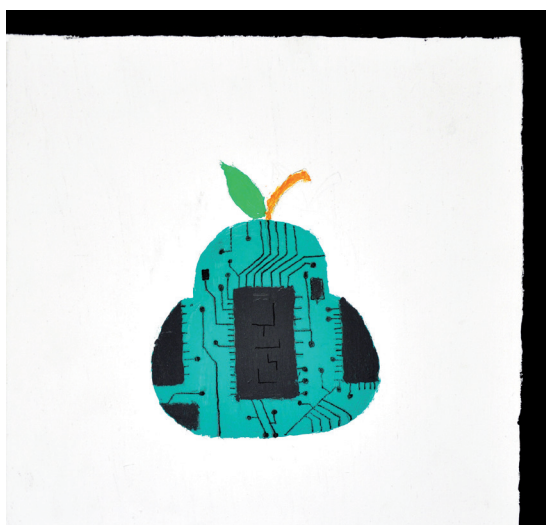
Helena Herranz Sala
Clara de Ramon Passarelli
1r Premi

1r de secundària

Max Gil Benito

1r Premi

2n de secundària

Aleix Sarroca Soler

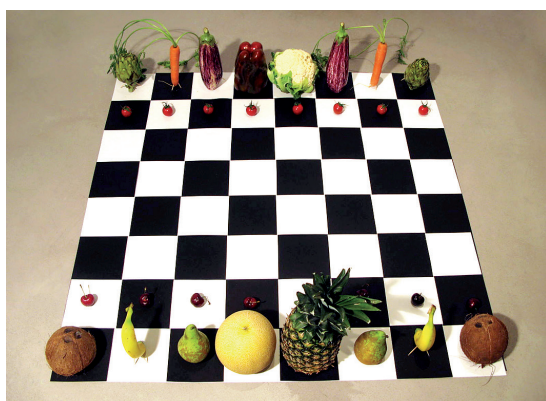
1r Premi

3r de secundària

Marc Bertran Pérez

1r Premi

4t de secundària

David Torras Martín

1r Premi

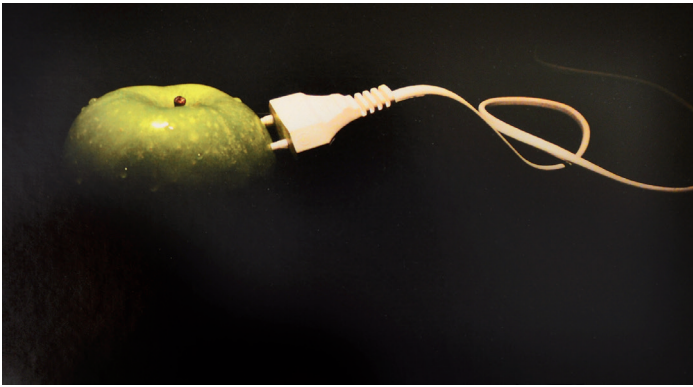
1r de secundària
Gina Lucea Verdés
1r Premi

2n de secundària
Oriol Franco Morró
1r Premi

3r de secundària
Lola Ruiz Company
1r Premi

4t de secundària

Joan Mitjans Blasco
1r Premi

1r de batxillerat

Marc Carrasco Escursell
1r Premi

2n de batxillerat

Clàudia Blanes Sallent
1r Premi

